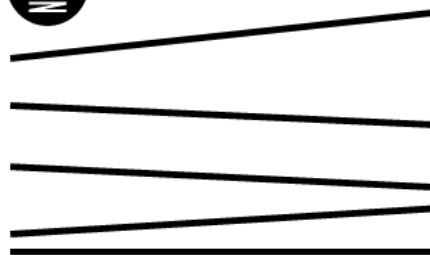

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Kratter, Franz.; af Franz Kratter ; Oversat af K.
L. Rahbek.

Titel | Title:

Slavinden i Surinam : Skuespil i fem Acter

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : Schuboths Forlag, 1812

Fysiske størrelse | Physical extent:

112 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Kratters

Slavinden i

Surinam

56. - 54 - 8°

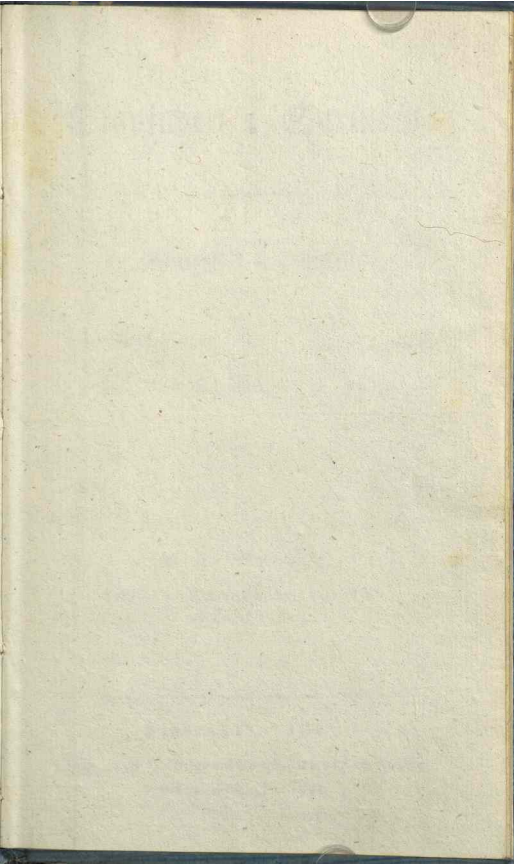
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

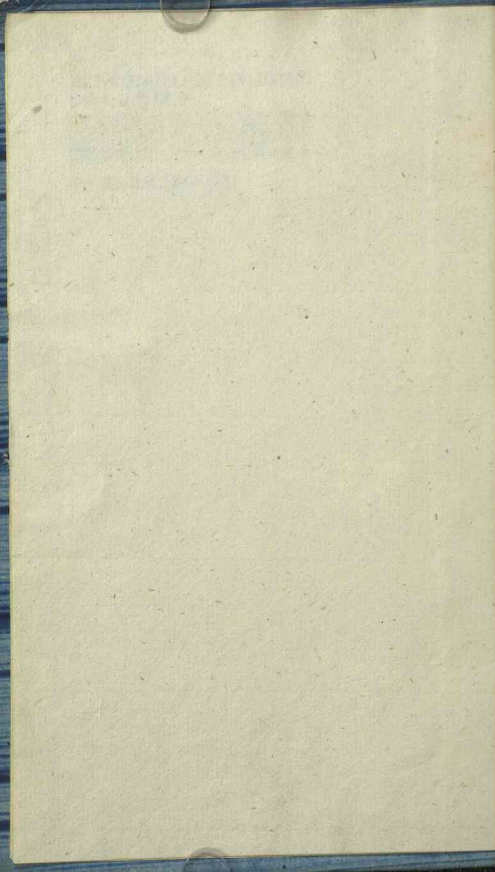

1 1 56 0 8 00485 1

+Rex

Slavinden i Surinam.

Skuespil i fem Acter

af

Franz Kræffer,

oversat

af

K. P. Rahbek,

Professor og Theater-Directeur, samt Ridder
af Dannebrogen.

Kjøbenhavn 1812.

Trykt paa Høfboghandler Schubothes Forlag
hos Th. E. Rangel.

Personerne.

Baron Beernbroeck, Oberst og Commandant
i Surinam.

Cery, en hvid Slavinde.

Stedmann, Capitain.

Wallmann, Commissair.

Lude, en Planter.

Augusta v. d. Waard, en rig Planterenske.

Falkenberg, en edelagt Planter.

Sixtus, Ludes Slavemester.

En sort Jockey.

En Korporal.

Quacko, en ung Negerslave.

Jolycoeur, Hovedsmand for de rebelske Negere.

Hollandske Soldater, sorte Jægere,
fangne Negere.

Handlingen foregaaer i Paramaribo, Surinams Hovedstod.

Scenen forestiller en aaben med Citron- og Pomme-
ranztræer pyntet Plads udenfor Ludes Huus. Ved
Huset en Forhøining med Bord og Stole, hvorfra
man har udsigt til Ludes Plantager og den omlig-
gende Egn.

Første Act.

Første Optrin.

Cery (ene).

Cery (paa Forheiningen). Ha! rører der sig ikke noget paa Høien? — Noget og atter Noget! der funkler Basonetter i Solen. Et Tog, et heelt stort Tog, der alt bliver længere og længere, snør sig om Høien! Det er dem! det er dem! er jeg her saa ene? er der ingen, jeg kan sige det? ingen, med hvem jeg kan dele min Glæde, hvem jeg i mit Hiertes Jubel kan tilraabe: han kommer! han kommer!

Andet Optrin.

Cery. Falkenberg (fattig, lygelig, høftende).

Cery. Ha! der er een, der maa glæde sig med mig.

Falkenberg. God Morgen, Barn!

Cery. Er Du alt der? (gaaer ned) han
kommer! han kommer!

Falkenb. Hvem?

Cery. Capitainen!

Falkenb. Saa?

Cery. Glæder Du Dig ikke?

Falkenb. Nei!

Cery. Ikke over Capitainen? ikke over
hans Seiervindinger? ikke over de undertvungne
Rebeller? ikke over den i Surinam tilbagebragte
Rolighed?

Falkenb. Barn! jeg glæder mig over in-
tet mere.

Cery. Et Liv uden Glæder! fattige, fattige
Mand! — Hvorfor kom Du ikke i Gaar?

Falkenb. Jeg var saa mat. Al! der
kommer ingen Søn mere i mine Dine; jeg har
ingen Appetit; jeg hoster bestandig.

Cery. Bliv et Dieblif. (henter en Kurv ud
af Huset.) Det havde jeg alt paa rede Haand til
Dig i Gaar. Tag nogle af de Draaber om Mor-
genen, de give Appetit — et Par Epideglæs af
den Vitt om Aftenen, den er gammel; den styr-
ker og munnar. Her er Abelsfiner og syltede
Samarinter. De ere lette at fordøie, og give
godt Blod. Her ere nogle Penge. Til i Morgen

har jeg noget Linned istand til Dig. Næste Uge
 skaffer jeg Dig ogsaa en Kiøle.

Falkenb. Gud lønne Dig! Gud maa
 lønne Dig.

Cery. Nu! hvem vil nu altid strax tænke
 paa Lon.

Falkenb. Han vil lønne Dig tusindfold
 her, hundredtusindfold hidset. Du gjengjelder
 Ondt med Godt.

Cery. Din gamle Sørgefang!

Falkenb. Troer Du jeg nogensinde glem-
 mer det; nogensinde tilgiver mig det selv?

Cery. Berolige Dig.

Falkenb. Om Natten, naar jeg ikke kan
 sove; og derfor, derfor kan jeg ikke sove.

Cery. Muntre Dig! sørg for Din Sund-
 hed.

Falkenb. Saa bliver det saa mørkt og
 græsseligt for mig! — O! da jeg endnu var riig,
 har jeg gjort mange Mennesker Uret, begegnet
 alle Folk saa ilde. Jeg seer Din Fader for mig,
 hvor han byder mig hele sin Formue for Din og
 Din Moders Frihed — hvor han for Eders Fri-
 hed tilbyder sig selv til Slave — hvor han ligger
 for mine Fodder, dør af Jammer og Fortviv-
 lelse. Jeg er nu nok om straffet for min Umenne-
 skelighed. Ak! Alle foragte, beleer, spotte mig

gamle syge Mand. Jeg skammer mig ved at komme blandt Folk; tidt troer jeg mig ikke engang ret til at see op mod Dagens Lys.

Cery. Nei, Alle foragte Dig ikke.

Falkenb. Ja! der er en ædel Siæl, som forbarmer sig over mig, da hun skulde hade mig; som trøster, søder og klæder mig, da hun skulde forbande mig. Uden Dig, Barn! uden Dig var jeg alt for længe siden vanmægtet.

Cery. Vær trostlig. Du skal ikke lide No. Har jeg intet selv, skal jeg vække andres Medlidenhed for Dig. Kl. 7 i Aften hist i Pommerantsalleen. Men een Ting beder jeg Dig om.

Falkenb. Du beder mig?

Cery. Ja! tag et venligt Ansigt med i Aften.

Falkenb. Barn! kan jeg?

Cery. Jeg har jo alt tilgivet Dig for længe siden. Min Fader er en af de Salige hištet. Skulde han ikke ogsaa have tilgivet Dig? — Græd ikke! O, hvor Cery vil glæde sig med Dig, naar Du i Aften bringer hende et glad Ansigt. (Falkenb. trykker hendes Hænder, og gaaer i hastig Bevægelse.) De kommer! o, hvor mit Hjerte banker af overvættets Glæde. Først maa jeg fatte mig, inden jeg overrasker ham. (Hun skuler sig bag Pommerants træerne; man hører en Marsch.)

T r e d i e O p t r i n.

Stedmann (med et Tog Soldater, sorte Tægere, Negerflaver med Gevær, Hængemaatter, Kurve, Telte o.s.v. paa Ryggen.)

Stedmann. Holdt! Vi ere ved Maalet, Kammerater! I har nøie fulgt mine Befalinger. I har med ubøjelig Standhaftighed udholdt al Slags Strabad. I har med dristig Trods gaaet de skrækkeligste Farer imøde. De os i Mital tre Gange overlegne Rebeller ere overbundne og ødelagte. Eder ene har Surinam igien at takke for sin Nolighed. Enhver af Eder, uden Undtagelse, har Deel i den Hæder, der tilkommer os alle — den Blanke, som Mulatten, Mulatten, som Negeren! Gaaer; lader Eders Gaaer helbrede, pleier og qvæger Eders trætte Lemmer. Hvad jeg har lovet Eder, skal punktilig holdes. Gaaer nu, Kammerater! (Soldaterne gaae.)

F i e r d e O p t r i n.

Stedmann. Cery.

Cery. Stedmann!

Stedmann. Cery! min Cery! (hun vilt kaste sig for hans Fødder.) I min Havn, hulde Skabning! (hun kaster sig i hans Arme, klynger sig

fast til ham, og bliver saaledes en Stund.) Hvad er det! er Du bleven maalsløs?

Cery. Al! taler ikke dette Die? dette hankende Hjerter? tale ikke disse Henrykkelsens Taarer! O, lad mig hvile her!

Stedm. Gode belønnende Dieblif!

Cery. Lad mig ved dette Hjerter komme til mig selv igien. — Saa! saa! nu kan jeg igien tale. O, hvor glad er jeg, at Du er der igjen!

Stedm. Hvordan levede Du? hvad bestilte Du?

Cery. Jeg levede kun for Dig; jeg tænkte kun een Tanke, og den var Du. Jeg sendte kun een Bøn til Himlen, og den var for Din Frelse.

Stedm. Gode Cery!

Cery. Aldrig havde jeg troet, man kunde bede saa inderlig, tale saa fortrolig med Gud; at han i Bønnen kunde blive Een saa nær! Han har bønhørt mig; han har givet det bedste af alle Menneſker en Engel, der paa sine beſtigermende Vinger bar ham uſtadt giennem de rødsomſte Farer.

Stedm. De ere overſtandne. Jeg bliver nu længe her; ret længe!

Cery. O, hvor vi ſkal glæde os! Auguſta von der Waard og jeg.

Stedm. Hvor er hun?

Cery. Her! Hun har maget det saa, at Du blev lagt i Kvarteer her hos Lide. Hun har selv leiet sig ind her. Vi boe alle tre under eet Tag. Er det godt?

Stedm. Fortræffeligt!

Cery. Du skal nu see, hvorledes Cery skal pleie Dig; hvorledes hun skal vogte paa hvert Vink; hvor hun ikke skal kiende anden Vestræbelse, end at opdage Dit Hjertes lønligste Ønsker.

Stedm. (flaaer Armen om hende). Du er saa god, Cery!

Cery. Du saa ædel!

Stedm. Hvor blev Du saa god?

Cery. Ved Dig!

Stedm. Ved mig?

Cery. Kan man behage Dig, naar man ikke er god? seer Du, hvorfor jeg er god?

Stedm. Hvor Du paa ny har gjort mig til Din Gjældner! — Det var seent ud paa Aftenen, efter een af de mæisomste Dage; det værste Veir, der nogensinde i den ublideste Aarstid er stormet ned fra Himlen, syntes at gjøre eet med de forvorne Nebeller. I den tvivlsomme Kamp badede jeg med en Deel af mine Tropper gienem en smul Mose, i Vand til Bryster, faldt Rebellerne i Ryggen, splittede dem ad, hug dem ned, og gjorde dem til Janger. Just leire vi os

ved Foden af et Bierg, gjøre Ild paa, for at varme vore giennemfroßne, giennemregnede Lemmer, og skal til at bygge paa vor skinkede Tørbak; da vi høre fløite og kalde, stærkere og stærkere, nærmere og nærmere; jeg sender Mandskab ud: De bringe Raki; han hilser fra Dig, tager en Kuro af Hesten med Jødevarer, og en anden med Blin og Forfriskninger. Forestil Dig denne pludselige Overgang fra Mangel til Overflod! Mine Kammerater vare mine Gæster. Velgjørende Bederqværgelse, nyt Liv giennemstrømmende os Alle. Under almeen Jubel drak man Din Staal; Løb til Vre flod Glædens Taknemmelighedss Taare.

Cery. Sigt tænkte jeg ikke paa, da jeg sendte Dig den lille Forfriskning.

Stedm. Hvormed giengielder jeg Dig denne Velgierning, Cery! som jeg knap selv var istand til at betale? hvormed?

Cery. Nu! naar Du da endelig vil give mig noget, saa . . .

Stedm. Hvad da? fiære Cery! tal uden Undseelse!

Cery. Saa forær mig en Guinee!

Stedm. (overrasket). En Guinee! altsaa Venge! — intet andet? — her er ti.

Cery. Saameget kan Du ikke give; men
to tager jeg (kysler hans Haand). Jeg takker Dig
hiertelig (iler glad bort).

Femte Optrin.

Stedmann (ene).

En Guinee! een Guinee! hoorledes skal jeg
begribe det; hoorledes skal jeg forene den med
Cerys Character, denne usle Guinee? Et Hierte,
som kun en Engel kunde have, naar den blev
Menneske — og hun lader sig sine Velgierninger
betale med en Guinee. -- Havde jeg tusind Gui-
neer; jeg vilde i dette Dieblis give dem alle, alle
tusind til, dersom Du ikke havde fordret denne
Guinee af mig, Cery!

Siette Optrin.

Stedmann. Quacko.

Quacko. Obersten! Obersten!

Stedm. Kommer han?

Quacko. Ja! men med et Ansigt, som om
han havde tygget Eustianrod. Du skal see, ingen
Sag vil være ham tilpas.

Stedm. Det formoder jeg selv.

Nvacko. Du skulde gjort det saa, og saa; og havde Du virkelig gjort det saa, havde det igien ikke været tilpas.

Stedm. Om jeg netop gjør ham tilpas, det tænker jeg aldrig paa, naar det kun lyffes mig, at have gjort Tingene ret i det Hele. (Nvacko gaar tilside, da Obersten træder ind.)

S y v e n d e O p t r i n.

Stedmann. Obersten.

Obersten (kommer ud af Lædes Huns, ved sig selv). Den Pokers Løs! faaer mine Tænder til at løbe i Vand, og, inden jeg seer mig om, er hun forsvunden. Vi Du! Du skal ikke have dres vet Siæk med mig for Intet.

Stedm. Hr. Oberst! jeg var just i Begreb . . .

Oberst. Servus! alt tilbage? Det er gaaet godt, hører jeg.

Stedm. Krigen med Rebellerne er til Ende.

Oberst. Det gjør Dem Gre.

Stedm. Mere vort lille fiæffe Mandskab, end mig; havde det ikke gjort Underværker i modig at bære alstensk Strabads og Elendighed, havde

de ikke i de mangfoldige Fægtninger med den langt overlegne Mængde, med Fortvivlelsens Modkæmpende, Rebeller, gjort Underværker af Tap-
perhed, hvo veed, hvad Sagen vilde taget for en
Ende.

Oberst. Deres Rapport?

Stedm. Her er den.

Oberst. Alting anført?

Stedm. Alting!

Oberst. Ingen Ting overdreven?

Stedm. Hr. Oberst!

Oberst. Jeg veed, hvad man i flige Til-
fælde pleier at tillade sig.

Stedm. Jeg taler Sandhed, endog uden
Vidner; hvor skulde jeg overtræde den, da saa-
mange Vidner hvert Øieblik kunde overbevise mig
om det Modsatte.

Oberst. Hvor er Fangerne?

Stedm. De maa i det seeneste træffe ind
om tre Timer.

Oberst. (blader i Rapporten). Hvorfor faldt
De ikke Rebellerne i Flanken ved Dronora?

Stedm. Moradsen, der var imellem os
og dem, var uoverkommelig.

Oberst. Man skulde have derpaa.

Stedm. Det gjorde man. Tre Mand sank,
og de første Skridt, til Halsen i Hængedynd.

Oberst. Ei! ei! det gaaer, naar man
 vover — Hvorfor gif De ikke over Saramtaslo-
 den ved Manca? Tingen havde derved i det mind-
 ste været en Time tidligere til Ende.

Sted m. Jeg sonderede adskillige Steder.
 Floden har farlige bundløse Steder, og stormer
 med vild Brusen over stulte Klippestykker; hvor-
 ledes havde det været muligt at gaae over saadan
 en Flod med Mandskab med Over- og Sidegevær,
 belæstet med Patronaster, Tornistre og Hænge-
 maatter?

Oberst. Ei! ei! unge Mennesker flæder
 det ikke, at vilde vide bedre. De laae i Buggen
 endnu, da jeg alt længe havde lugtet Krudt. Er
 der gjort Bytte?

Sted m. Intet af Betydning! derimod
 har to Lieutenanter og jeg mistet vor Bagage.

Oberst. Det bliver Deres Skade.

Sted m. Jeg driver ikke paa Godtgørelse,
 derimod beder jeg, at der maa blive Mandskabet
 udbetalt en lille Gratification, som jeg i største
 Nødsfald lovede det.

Oberst. Saa? hvormegert?

Sted m. En Guinee tilmands!

Oberst. Saa? hvem har befuldmagtiget
 Dem til at love Gratificationer?

Stedm. Vi lovede to forgiæves blodige Angreb paa Rebellerne's forstaaede Leir ved Cotticafloden; en stærk Colonne var knap to Mile fra dem, for at støde til dem; de havde da været os trefold overlegne; alle vore seierrige Foretagender vilde ved denne Foreening paa eengang været tilintetgjorte. Jeg opmuntrede det udtrættede næsten modløseblevne Mandskab med Løfte om denne Gratification, til det tredie Angreb. — Vi stormede Leiren, adspalttede Fienden, hug en stor Mængde ned, iulste ved Daggry den anmarscherende Colonne imøde; greb den an, og ødelagde den. Naar man ikke berettiges til Gratification ved en saadan Daad, som selv Lykken kroner, saa veed jeg ikke, hvad der i Verden kan berettigedeertil.

Obersten. Ingen Raisonnement! Deres Hochmøgenden har ingen Ordre givet mig at uddele Gratificationer. Suctelen paa Nakken af de Hunde, saa gaaer de nok i Ilden uden Gratificationer.

Stedm. De Hunde . . .

Oberst. Herre! glem ikke, jeg er Chef.

Stedm. O nei! kun kan jeg heller ikke glemme, at mine brave Krigskammerater ere Mennesker, og i hver Henseende meget hæderværdige Mennesker. Gratificationen maa betales.

Oberst. Maa! maa! og jeg, Oberst Baron von Beernbroeck, Commandant i Paramaribo, siger: Gratificationen bliver ikke betalt.

Stedm. Jeg har sat min Ære i Pant.

Oberst. Hvad kommer det mig ved? Skal jeg frie Deres pantsatte Ære ind? Hvad? — Overalt har jeg meget paa Dem at klage. De forvæmper, forfiæler mig Soldaten. Hvor man med et Par Dussin Stokkeprugl kommer umiddelbar og bedre til Maalet, bruger De sædvanlig en Hob søde Ord eller en Haandsfuld Penge — det vil jeg ikke vide af — det maa ikke saa være. Subordination og ingen Raisonnement. Adieu!

(Obersten gaar.)

O t t e n d e O p t r i n.

Stedmann (ene).

Nei! for saadant et Menneskes Skyld skal I ikke komme tilfodt, brave Kammerater! — Halvfemsindstyve Guineer, er al min Eiendom; disse to Uhre, og denne Ring. — Vel Kammerater! Gratificationen skal blive betalt. — Sagens er denne Ring et kiært Minde fra min Moder; men lever hendes opfyldte Billede, hendes

blide ædle Character, hendes ustraffede Vandel der:
for mindre i mit Hierte, for det jeg ikke bærer
hendes Ring længere paa min Finger?

N i e n d e O p t r i n.

Stedmann. Augusta v. d. Waard.

Augusta v. d. Waard. Velkommen, Hr.
Capitain! hiertelig og tusindgange velkommen!

Stedmann. Hvor usigelig glæder jeg mig
(kysker hendes Haand).

B. d. Waard. Havde De vel ventet mig
her?

Stedm. Des behageligere er Overraskelsen.

B. d. W. Et lykkeligt Møde, ikke sandt?

Stedm. Hvormegen Gudhed af Dem, at
kalde det et lykkeligt Møde.

B. d. W. De fra Wren's Mark! jeg fra
Alkmaar; De i Seirens Glands! jeg uberømt og
ufiendt.

Stedm. Uberømt og ufiendt? og hvo i
Surinam fiender da ikke den skionne ædle Augus-
ta van der Waard? — O! hvor er De at mis-
unde? ingen nævner Dem, uden for at velsigne
Dem; medens . . .

B. d. W. Medens? — De vil dog vel ikke
sammenligne det Lidet, det lykkes mig at udrette,

med, hvad vi skyldte Dem? Surinam er reddet; Fred og Rolighed kommen tilbage i almeen Modløsheds Sted; Eiendommene ere i Sikkerhed; Windstibeligbed høster sit Arbeids Frugter i Fred. Stedmanns Navn vil leve her i helligt undseeligt Minde. Og nu nok! jeg veed, at den fiæfkeste Mand altid tillige er den bestedneste. — Er De fornøiet med mine Slaver? lever de? har de gjort deres Skyldighed?

Stedm. Hvad kan jeg sige til disse brave Mennekers Fos Andet, end at de alle ere blevne mine Benner — at deres utrættelige Tienstfærdighed har gjort mig til deres evige Gældner.

B. d. W. Zacki?

Stedm. Er med de Fangne.

B. d. W. Kabi?

Stedm. Er syg.

B. d. W. Den arme Kabi!

Stedm. Ikke farlig. Der er sørget for hans Pleie. Fire Negere bære ham i en Hængesæde. En af mine raskeste Folk har Tilsyn med den.

B. d. Waard. Og min muntre lærvillige Quacko?

Stedm. Der kommer han.

T i e n d e O p t r i n .

De Forrige. Qvacko.

Qvacko (kaster sig for Augustas Fodder). Min
Frue!

B. d. Waard (reiser ham op). Staa op,
Qvacko! det glæder mig at see Dig frisk og vel.

Qvacko. Var jeg det ikke, saa blev jeg det
nu. Kavi er syg. Min Hals sætter jeg i Pant,
naar han seer Dig, og Du seer saa venlig til
ham, rækker ham saa venlig Din smukke Haand,
han bliver frisk paa Stedet.

B. d. W. Godmodige Gladrer. — Hvor-
ledes har Qvacko ført sig op?

Stedmann. Ikke altid efter mit Ønske.

B. d. W. Hører Du, Qvacko?

Qvacko. Da giv mig hundrede Riisflag,
stær Generne over paa mine Fodder, lad mig
levende hænges op ved min store Taa, hvis jeg...

B. d. W. Jeg vil see, hvad Du har fa-
tient.

Stedm. Ved visse Leiligheder har jeg slet
ingen Veie kunnet komme med hans Egenindighed.

B. d. W. Du har forværret Dig, Qvacko!

Stedm. Halvanden Dag ked vi paa en
stærk Marsch den meest marrende Hunger, Qvacko
havde forsigtig et stik Stykke Ivedak i Bag-

Haanden; det bragte han mig, og ved ingen Forskilling var den egenfindige Dreng at bevæge til, at tage det Halve, ikke saa meget som en eneste Bid med mig.

B. d. W. (tager ham ved Haanden). *Quacko!* Du fortiente ikke at være min Slave, Du var værd at være min Søn.

Stedm. Paa en brændende heed Dag søgte vi forgiæves Vand i en øde Sandørk. Vi van-smægtede i en næsten dræbende Tørst. Med usigelig Umage samlede *Quacko* Duggen af de vilde Cocosblade, og bragte mig en halv Flaske fuld. Ingen Trudsler kunde bragt ham til saameget som at væde sine Læber med denne kostelige Lædskedrik.

B. d. W. Fortræffelige Dreng! Du en Slave? fra dette Dieblif er Du fri. Vær min Ven!

Quacko. Jeg vil høre Dig til, saa er jeg friere end fri. Hvad fattes mig hos Dig? lod Du mig ikke undervise i Alt, hvad jeg kunde have Glæde af? sulter jeg hos Dig? saar jeg Hug? kaster Du mig paa Gaden, naar jeg er syg? troe mig! jeg giver mig noget til af, at tilhøre Dig! den bedste, den nutteste Frue paa hele Surinam.

B. d. W. Du spørmer, godhiertige Dreng!

Quacko. *Ne!* aldrig skal jeg bringe Dig mit sidste Stykke Brød, aldrig samle Duggen af

Cocoßblade til at stille Din Tørst, aldrig vove mit Liv for at redde Dit.

B. d. W. Har Du ikke alt gjort det, da Du saa hiertelig ænster det?

Quacko. Og nu skal jeg fra Dig!

B. d. W. Ja! da Du ikke vil være fri, skal Du fra nu af tilhøre en endnu bedre Herre, end Din forrige Frue. Hr. Capitain! Quacko er Deres.

Quacko (glad). Ja! Dig, min Lærer! Dig, min Velgører! vil jeg gierne høre til.

Stedm. Med inderligste Tak modtager jeg denne dyrebare Gave af Deres Haand; men vil De tilgibe mig, bedste Augusta! naar jeg strax giver den bort igien?

B. d. W. Han er Deres Eiendom.

Stedm. Den, Du fra først af tilhørte, skal Du igien høre til; den frie Natur. Du græder? behøver Du da at forlade mig, for det Du er fri?

Quacko. Maa jeg ikke blive hos Dig?

Stedm. Du er min Ven (omfavner ham). Dit Hierte tilhører mig, mit Hierte Dig. Kun saaledes kan Mennesket blive Menneskets Eiendom.

Quacko. Løber Du mig med til Europa?

Stedm. Hiertelig gierne.

Quacko. Og der bliver jeg hos Dig?

Stedm. Saa længe Du vil.

Quacko. O, det vil jeg, saalænge jeg lever!
 hvad vil jeg ikke endnu kunne lære af Dig! Hvor
 jeg skal takke og lyde Dig — kun leve for Dig —
 leve for at gjøre Dig Glæde og Fornøjelse (gaaer).

Elleve Optrin.

Stedmann. Augusta.

Stedm. Hvem i Europa kan rose sig af
 saadanne Venner? Quacko har Ret! det er ikke
 saa slem en Skæbne, at være Augusta van der
 Waards Slave.

B. d. W. Mener De det?

Stedm. Var jeg Deres Slave . . .

B. d. W. Nu?

Stedm. Hvo veed, om jeg nogensinde
 søgte at blive fri?

B. d. W. Hr. Capitain!

Stedm. Augusta!

B. d. W. Dem var jeg maaskee ikke halv
 saa ædelmodig imod.

Stedm. Hvorledes det?

B. d. W. De fik ikke saasnart Deres Fri-
 hed af mig igien (gaaer).

Stedmann (ene). Var det Spøg eller
 Alvor? den Tone, hun sagde det med, kom mig
 noget synderlig før. — Edle Augusta! Din gode
 Genius bevare Dig fra at mene det for Alvor.

A n d e n A c t.

(Scenen som i første.)

F ø r s t e O p t r i n.

Lüde. Sixtus.

Lüde (sidder uden for sit Huus ved et Bord paa
 Forhøiningen og ryger Tobak, har sine Regnskabsbøger,
 en Riffert og en Glaske Malaga for sig. Sixtus i ærbø-
 dig Stilling noget fra ham). Hundrede Vidsteflag,
 siger Du! dog af de ægte?

Sixtus. Saa det var en Hjertensglæde
 at see. Hahaha! ved det fjerde Slag kom der
 Blod.

Lüde. Du fordamte Sixtus! Der har Du
 et halvt Glas Malaga.

Sixtus. Med naadigst Tilladelse (brækker).
Ved det tiende fulgte Hud og Kød med. Den
stemme Omeg har vi saaet sat.

Lude. Virkelig?

Sixtus. Jeg har strax gjort Afregning
med ham.

Lude. Saa?

Sixtus. Han løber ikke tiere bort.

Lude. Har Du sørget for det?

Sixtus. Paa min Vre løber han ikke bort.
Jeg har gjort kort Proces med ham, har skaaet
Scenerne over i begge Haser.

Lude. Nei! saa løber han ikke langt.

Sixtus. Nu skal han han fryde om i
Plantagen og luge, og sulte, til han bliver saa
mager, at man kan tælle hvert Been.

Lude. Et heelt Glas Malaga, Sixtus.

Sixtus. Med naadigst Tilladelse! (brækker.)

Lude (seer med Rifferten ud i Plantagen). Død
og Ulykke! de staae ledige.

Sixtus. Med naadigst Tilladelse! (seer i
Rifferten.) Død og Ulykke! de staae ledige. (tager
Vidsken af Skuldren og svinger.) Nu, I Hunde! (hur-
tig afdød.)

Lude (ene). Ret saa! i Aften nok et
Glas Malaga, min brave, retskaffene, hertige
Sixtus!

A n d e t O p t r i n.

Lude. Augusta v. d. Waard. Stedmann.

Stedmann (træder ind af Huset med Augusta).
 Af, Hr. Lude! endelig har jeg da den Ære, at
 hilse paa Herren af Huset.

Lude. Tiener!

Stedm. Det gjør mig ondt, man har nødt
 mig at gjøre Dem Uleilighed.

Lude. Mig med.

Stedm. Midlertid skal denne Uleilighed,
 saa vidt det staaer til mig, være saa ubetydelig,
 som muligt.

Lude. Mig kiært.

B. d. W. De veed dog, Rebelkrigen er til
 Ende, og vi har Rolighed?

Lude. Jo!

B. d. W. Nu kan De fremdeles uforskyrret
 og ubefyurret lade Deres Slaver pidste, mis-
 handle og lemlest.

Lude. I mine Huussager har ingen mig
 noget at sige.

B. d. W. Rebellerne, som de haardhiertige
 Plantere vare saa bange for, ere tugtede, tilintet-
 giorte.

Lude. Det kunde og burde de alt længe
 været.

Stedm. (hæstig). Hvad vil De sige med det?

Lude. Jeg — jeg vil sige — man skulde strax i Begyndelsen sendt den tappr. Capitain Stedmann.

B. d. W. Seer De, Hr. Capitain! Hr. Lude kan ogjaa være galant. (til Lude) Jeg kommer med et lille Forslag til Dem.

Lude (reiser sig, og kommer ned af Terrassen). Saa! maaskee en Speculation, en . . .

B. d. W. De kan kalde det, som De vil — men langt fra ingen Riibmandsspeculation.

Lude. Saa interesserer den ikke mig. (vil op igjen.)

B. d. W. Bliu De — Dem interesserer den just. Speculationen gaaer nemlig ud paa at afgjøre en stor Giæld med en Bagatel.

Lude. Jeg er ikke i Giæld til noget Menneske.

B. d. W. Det er en Taknemmelighedsgiæld, jeg mener.

Lude. Taknemmeligheds? Tak? hvem skulde jeg takke? hvad skulde jeg takke for? hvad jeg behøver, betaler jeg; jeg faaer ingen Ting til Givendes; hvad skal jeg da takke for?

B. d. W. Et lidet Antal brave Krigere har udstaaet alle Slags Besværligheder, har sægtet, blødet, vovet sit Liv, for at forviise nogle rige

Plantere den rolige Besiddelse af deres Overflod.
Og saadanne Mennesker skulde De ikke skyldes Tak
og Erkiendtlighed?

Lude. Har de gjort deres Skyldighed, saa
er de ogsaa betalt for det?

Stedm. Hvad kalder De betalt? I tre
Maanedes har Værter og Bønder, kugt i Vand,
og mulden Tvebak, som De ikke vilde byde Deres
Hund, været deres eneste Føde. Hvad om de nu
i deres grundede Misforstaaelse havde gjort min-
dre, om de . . .

Lude. Jeg forstaaer. Nu! saa havde det
været Hundsvotter.

Stedm. Hr. Lude!

Lude. Skulde jeg kanske ligesuldt sagt:
det var tappre Soldater, Helte!

Stedm. Den Hensigt, Frue v. d. Waard
kommer til Dem i, tillader mig ikke at være bitter
imod Dem. De kan takke den fortreffelige Dames
Nærboelse, naar jeg pålægger mig den Tvang,
for denne Gang at lade det Uansæendige i Deres
Forhold upaaanket.

R. d. W. Jeg formodede, de Herrer Plan-
tere vilde paa det fierneste Vink ret gierne for-
staaet sig til en lille Erkiendtlighed for saamegen
Opsættelse.

Lude. Naar det just skal være, kommer det ikke an paa en halv Guinee.

B. d. W. O, jeg beder! gjør Dem ingen Uleilighed.

Lude. Ogsaa godt! men at De ikke skal sige, jeg intet har villet give.

B. d. W. Saa uretsfærdig er jeg ikke.

Lude. En halv Guinee er ikke saadan en Bagatel, som De troer. Penge finder man ikke paa Møddingen.

B. d. W. Gid det var det skidneste Sted, De fandt dem paa.

Lude. Hvad skal da al den Snak til? vil man ikke have mine Penge, beholder jeg dem selv. Man har heller ikke stiaalet sine Penge (gaaer).

T r e d i e O p t r i n.

Augusta. Stedmann.

A. v. d. Waard. Gid han havde stiaalet dem — men nu klæber der Blod ved hver Skilling, han kalder sin. Hr Capitain! De maa ikke af en føleløs Planters Utafnemmelighed slutte, at alle andre ere utafnemmelige og føleløse. Jeg flaaer mig ikke til Rolighed, før jeg har skaffet Deres brave Corps et Par ret fornøielige Dage for sin Tapperhed.

Stedmann (kysker hendes Haand). De er god, dyrebare Augusta! uudsigelig god.

Augusta. Mindre maaskee, end De troer.

(Gaaer hurtig bort.)

F i e r d e O p t r i n.

Stedmann (ene).

Maaskee! gode Augusta! og hvorfor? fordi Du er mig for god? skulde det være saa? — Stakkels Cery! det er ingen ubetydelig Medbeilerske, der synes at kæmpe med Dig om mit Herte, — Den ulykksalige Guinee! jeg frygter! jeg frygter!

F e m t e O p t r i n.

Cery. Stedmann.

Cery. Seer Du, sex Guineer!

Stedm. Hvor har Du faaet dem?

Cery. Augusta van der Waard har foræret mig dem i dette Dieblif.

Stedm. Gaar Du Penge til Foræring af hende?

Cery. O ja! mig vilde hun ikke saa let nægte nogen Ting. Men denne Gang torde jeg vædde paa, det var for Din Skyld. Hun er saa glad; hun taler saa varmt og hiertelig om Dig.

Stedm. Du synes at holde af Penge, Cery!

Cery. Der er kloge Folk, der holder af Penge, hvorfor skulde jeg da ikke ogsaa?

Stedm. Kloge Folk holde af dem for deres fornuftige Brugs Skyld. Det samme troer jeg ogsaa min Cery til, eliers . . .

Cery. Nu?

Stedm. vidste jeg ikke at forene det med hendes yortreffelige Character, hvor hun kan være saa ædel, og dog saa ængstelig søge at faae en Forøring i Penge, og glæde sig saa barnagtig, naar hun har faaet den! Hvad bruger Du Pengene til, Cery?

Cery (nu og i det Følgenbe med stedse større Forlegenhed). Jeg — jeg kjober mig rart Stads for dem.

Stedm. Hvorfor bliver Du rød ved denne Tilstaaelse?

Cery. Fordi jeg var bange for, at Du ikke vilde være tilfreds dermed.

Stedm. Hvis det var saa, neppe; men det er ikke saa; saadan en Hverdags Skabning er Du ikke. Nok en Gang! hvad gjør Du med Pengene?

Cery. Jeg sparer dem sammen.

Stedm. Hvortil?

Cery. Da Falkenberg blev ødelagt, og min Moder og jeg leed Nød, og dog ikke kunde blive solgte; o, da var vi i stor Elendighed! Uden Jochcoeurs Godhed havde vi maattet vansmægte. — Om Du engang, tænker jeg nu saa tidt, skulde komme i saadan Nød igien, vilde det, Du havde sparet sammen, ret komme Dig til Gavn.

Stedm. Det træffer ønskeligt. Jeg behøver Penge. Vilde Du ikke, paa omtrent 14 Dage, laane mig en Summa af 20 Guineer.

Cery. Naar vil Du have dem?

Stedm. Paa Stedet.

Cery. Jeg har dem ikke hos mig.

Stedm. Saa er Du saa god at hente mig dem.

Cery. Jeg har givet dem i Forvaring.

Stedm. Til hvem?

Cery. Skal jeg sige den rene Sandhed, har jeg laant dem ud.

Stedm. Til hvem?

Cery. Det tør jeg ikke sige.

Stedm. Den ene Guinee, Du forlangte af mig i Dag, har kostet mig min Rolighed. Du er i Begreb at tabe min Agtelse, i mine Dine at fornedres til en vindesyg Skabning af det almindeligste Slags. Mit sidste alvorlige Spørgsmaal afgjør mit Livs Lykke: hvad har Du gjort med de Penge?

Cery. Jeg giver dem bort.

Stedm. Til hvem?

Cery. Til en fattig, meget fattig Mand.

Stedm. Kender jeg ham?

Cery. Ja!

Stedm. Hvad hedder han?

Cery. Han var rig, meget rig; nu er han syg — er den fattigste af alle Tiggere, da han skammer sig ved at tigge. Jeg har i et Aar ernæret ham i Stillehed.

Stedm. Hvad hedder han?

Cery. Træng ikke paa mig!

Stedm. Saa hemmelighedsfuld med en Bettler! Din Mistro krænker mig.

Cery. Det bliver dog imellem os?

Stedm. Hvilket Spørgsmaal!

Cery. Falkenberg!

Stedm. Din forrige Herre! Din Fiende! Din Faders Banemand, den grumme tyraniske Falkenberg!

Cery. Al! nu er han saa forladt, saa foragtet af al Verden.

Stedm. Cery! himmelske Skabning! o! kun sielden naaer selv det bedste Menneſke den Storhed, at blive sin Fiendes Belgiorer.

S i e t t e O p t r i n.

De Forrige. Sixtus.

Sixtus (der træder ind, som Stedmann trykker Cery til sit Hierte, affædes). Saa! en smuk Historie! bi Du kun!

Stedmann. Hvad vil han?

Sixtus. Allerydmigste Diener! Embedsforretningaer. (til Cery) Hr. Lude kalder (truer ad hende med Pidsken og gjør et biskert Ansigt, men passer paa, at Stedmann ikke seer det). Han kalder alt tredie Gang.

Cery. Jeg kommer (gaaer).

Stedm. Skal han ogsaa just forstyrre mig i mit Livs sødeste Dieblis?

Sixt. Det gjør mig ondt, hiertelig ondt; men jeg gjorde jo kun min Skyldighed; jeg sagde jo bare: Hr. Lude kalder alt tredie Gang. Underdani ste Diener! (gaaer hurtig og svinger Pidsken i det han gaaer).

S y v e n d e O p t r i n.

Stedmann. Commissair Wallmann.

Wallmann. Velkommen, Hr. Capitain!

Stedmann. God Dag, Wallmann!

Wallm. Hs. Excellenz Gouverneuren har hørt om Deres lykkelige seierlige Hiemkomst.

Slavinden i Surinam.

E

Stedm. Jeg har ifinde endnu i Dag at
giøre Hs. Excell. min Opvartning.

Wallm. Han beder Dem besøge ham om
en Time. Han har vigtige Ting at tale med
Dem om.

Stedm. Jeg skal indfinde mig præcis.

Wallm. Er Lude hjemme.

Stedm. Jeg talte med ham for et Quarter
siden.

Wallm. Jeg har et lille Grinde til ham,
som just ikke vil smage ham.

Stedm. Der gaaer han. (raaber ud af Scenen)
Hr. Lude! Hr. Lude!

O t t e n d e O p t r i n.

De Forrige. Lude.

Lude (endnu bag Scenen). Hvad er der?

Stedm. Hr. Commissar Wallmann vil
tale med Dem.

Lude (kommer ind). Servus!

Wallm. Fra Gouverneuren.

Lude. Underdanige Tiener! hvad befaler?

Wallm. Deres Opsynsmand, Sixtus, har
for to Dage siden pidstet en Stambopige ihjel.

Lude. Kan gierne være. Hvad bryder det
mig?

Wallm. Gierningen er omstændelig oplyst. Overalt tillader den Knegt sig de grusomste Uatensnæsteligheder mod Deres Slaver.

Lude. Han vil selv bedst vide, hvorfor.

Wallm. Hs. Excellence, fuld af den retsfærdigste Villie over denne alt mere og mere overhaandtagende utilladelige Omgangsmaade, har nu fast besluttet, at sætte den i Surinam næsten ganske alenke Lov om Slavernes Behandling i fuld Virksomhed igien.

Stedm. Hans Excellence er en bekendt Menneſteven.

Wallm. Han har derfor dømt Opsynsmanden Sixtus til en Vengemulet af 500 Guineer; og, isald denne Summa ikke blev erlagt endnu i Dag, til sex Aar paa Galleierne.

Lude. Stambopigen kostede 20 Guineer; er det nu Proportion? er det christeligt? er det Ret?

Wallm. Derom maa De gaae irette med Gouverneuren.

Lude. Diæblen maa gaae irette med ham, ikke jeg. Femhundrede Guineer! — Min Sixtus har ingen Penge. Naar jeg sætter ham paa Hovedet, falder der ikke halvhundrede Skilling fra ham.

Stedm. Det troer jeg. Den Karl drikker Malaga som Vand, og vestphalske Slinker er hans daglige Brød.

Wallm. Nu! saa kommer han paa Galleierne.

Lude. Hvad, paa Galleierne? Min Sixtus! min Hsirehaand, den tro reiskafne Siæl! nei for Satan, nei! -- Havde Gouverneuren en Plantage, som jeg, saadanne Hundeslaver, som jeg, og en Sixtus, som jeg, han vilde ikke saadan dømme opad Væggene og nedad Stolperne. Forstaaer De?

Wallm. De er altsaa villig til at betale for Deres Sixtus?

Lude. Hvad betale? jeg! hverken mere eller mindre end rene 500 Guineer? For skal . . .

Wall. Saa er Tingen i sin Orden.

Lude. I sin Orden? en smuk Orden! er det mig, der har pidsket Stamborigheden ihjel? er jeg min Opsynsmand? er jeg min Sixtus? — hvorfor skal jeg betale? hvad? hvorfor?

Wallm. Femhundrede Guineer ligger i den ene Skaal, Galleierne og Deres Sixtus i den anden. Om to Timer kommer jeg igien. Deres Formue er mig Sikkerhed for Karlen. Tiener, mine Herrer! (gaaer.)

Niende Optrin.

De Forrige uden Wallmann.

Stedmann. Hr. Lude! vil De vel tage imod et godt Raad?

Lude. Naar det ingen Penge koster, hører for ikke?

Stedm. Og, naar det endnu ovenikøbet bragte Penge ind?

Lude. Nu! saameget heller.

Stedm. Deres Sixtus forekommer det mig ikke at være saa rigtigt med.

Lude. Hvad mener De dermed.

Stedm. Hvad tiener Deres Sixtus paa?

Lude. O! Sixtus tiener godt, han tiener aarlig sine rene 50 Guineer.

Stedm. Bagatel!

Lude. Hvad? 50 Guineer!

Stedm. I Forhold til, hvad Sixtus bruger om Næret. Det er en liderlig Knægt.

Lude. Det er sandt.

Stedm. Det siger hans Næse paa første Diekast. Han har en meget rød Næse.

Lude. Ja! hans Næse glindser som fluret Kobber.

Stedm. Hvor dyrt kymmer vel hans Næse Dem at staae mellem Aar og Dag?

Lude. Hans Næse? Ha ha ha!

Stedm. Jeg vil vædde, hvad De vil, den løfter Dem over 200 Pd. aarlig.

Lude. De spørger.

Stedm. Alle Menneſker kender Deres Sixtus, kun De ikke. Han drikker Malaga til Frokost; han drikker Malaga om Middagen; han flæber den med sig i Plantagen, og han drikker sig fuld i den om Aftenen.

Lude. Du fordømte Sixtus! han har Nøgleh til min Biinkjælder.

Stedm. Regn De engang efter, hvormange hundrede Glasſer, De ſævner.

Lude. Hvormange hundrede? det var ſom Satan!

Stedm. Deſuden ſeer man Guld hos Deres Sixtus i hele Haandfuldeviis.

Lude. Død og al Ulykke! Jeg har nogle Gange ſendt ham ſelv efter Penge i min Kaſſe.

Stedm. Saa er det jo dog Umagen værdt, for denne Deres Høirehaand, for denne tro retſafne Siæl at lade 500 Guineer . . .

Lude. Ja bi Du ſaalænge, Din Skurk!

Stedm. Jeg kunde foreſlaae Dem en anden alige bedre Opſynsmand.

Lude. Saa!

Stedm. Det er et godt Menneſte.

Lude. Ganden i Bold med alle de Opsynsmænd, der ere gode Mennesker!

Stedm. Nei! forstaae mig ret. Jeg mener et ordentligt meget flittigt Menneske, der er en forstandig Planter, holder strængt paa Arbeid, ingen Uordener taaler, ingen vestphalsk Skinke spiser, og ingen Malaga drikker.

Lude. Det klang rigtig nok ikke saa ilde.

Stedm. Hans forrige Herre har, for hans gode Opsørsels Skyld, skænket ham sin Frihed. Behøver De videre Ubefaling for ham?

Lude. Man kan forsøge det.

Stedm. Jeg staaer inde for, der skal være bedre Orden i Deres Huus, og komme mærkelig mere ud af Deres Plantage. Tillige skal den nye Opsynsmand tiene for halv Løn.

Lude. Større Indtægt! halv Løn! altså 25 Guineer? det bliver derved. Sixtus er ikke min Sixtus mere; han skal forsøge sin Lykke andesteds, kan engang forsøge den paa Galleierne.

Stedm. Men een Ting, maa jeg sige Dem endnu: han er en Neger.

Lude. Saa kan jeg ikke bruge ham.

Stedm. Jeg staaer Dem inde for ham.

Lude. Han vil holde med mine Slaver.

Stedm. De vil des villigere lyde en værdig Landmand.

Lude. Han vil gjøre Complotter.

Stedm. Han er ærlig, og gjør sin Pligt.

Lude. Han vil ikke hugge til.

Stedm. Med ubøielig Strængthed, naar det skal være.

Lude. Han vil vægre sig ved at skære Cenerne over paa dem, der løbe bort.

Stedm. Ham vil der ikke saa let nogen løbe fra.

Lude. Nu! saa paa Deres Ord, Hr. Capitain! Men jeg staaer her, som paa Gløder. Jeg maa hen og see efter med min Malaga. Jeg bliver ganske beklemmt om Hjertet, naar jeg tænker paa min Malaga og saa paa min Sixtus med hans røde Næse (gaaer).

Stedmann (ene). Saa har da nu en blot Hændelse gjort mig til Ederes Belgisrer, arme ulykkelige Offere for barbarisk Vindesygge og vilkaarligt Tyrannie!

T i e n d e O p t r i n.

Stedmann. Cery.

Stedm. Ha, Cery! er Du der igien? Du seer noget forvirret ud; er der mødt Dig noget Ubehageligt?

Cery (giber sig en munter Mine). Nu er jeg igien ved godt Mod.

Stedm. Saa hurtig?

Cery. Kan jeg andet? skinner ikke min
Soel?

Stedm. Din Soel?

Cery. Er Du her ikke igien? Skulde jeg da
ikke være let og vel tilmode? er Du mig ikke
god? taaler Du mig ikke om Dig?

Stedm. Være Dig god? kun taale Dig?
— jeg elsker Dig!

Cery. Det skal Du ikke.

Stedm. Hvorfor ikke?

Cery. Var jeg ingen Slavinde! da, ja da!
— men nu beder jeg Dig: nævn aldrig, aldrig
Ordet Kiærlighed mere for mig!

Stedm. Jeg beundrer Dig, at Du saa
ganste, med saa inderlig Sindsrolighed kan stikke
Dig i Din Skiebne.

Cery. Jeg er ikke uslykkelig. Min Fader
var en ædel forstandig Mand . . .

Stedm. En saadan Datters Fader! ja det
maatte han være.

Cery. Er det Svaghed, for et eneste Menne-
skes Skyld at holde af et heelt Land, saa er det
i det mindste en tilgivelig Svaghed. For min
Faders Skyld holder jeg inderlig af alle Danske.
Hvor reent og redelig elskede han ikke min Mo-
der, endstiondt hun kun var en Mulatinde? For

hendes og min Frihed bød han hele sin lille Formue, og til Slutning sig selv. Den haarde Falkenberg var ikke at bevæge ved nogen Ting. Da kiendte min Fader ingen helligere Omsorg for sine øvrige Dage, end at danne mig til min Slaves stand, og gjøre mig min haarde Skæbne taalelig i alle Grader af dens Afvexling. O! hvilken Skat efterlod han mig: han lærte mig at lide!

Stedm. Hans Minde være Betsignelse for mig og Dig! var Du ingen Slavinde, vilde mit Hjerter ikke finde Dig halv saa elskværdig; (efter at have strøget hende nogle Gange op ad Armen) Hvad er det?

Cery (trækker Armen hurtig til sig). Intet!

Stedm. (tager den igjen). Her disse to tykke med Blod underløbne Strimer langs den skønne hvide Arm! det skulde intet være? intet!

Cery. I det mindste intet af Betydenhed.

Stedm. (med stærk Affect). Cery!

Cery. Hvad er det?

Stedm. Skulde det være muligt?

Cery. Hvilket?

Stedm. Ogsaa denne ædle elskelige Skabning stod under den blodige Slavepidsks Tyrannie?

Cery. Hvortil saamange Ophævelser over Smaaating?

Stedm. Tal! hvad kan Du have forbrudt?
hvormed kan Du have forskyldt en saadan Mis-
handling?

Cery. Behøver man hos os først at for-
skyldte det?

Stedm. Ulyksalige! for Himlens Skyld!
tal!

Cery. Sixtus kan ikke lide, at jeg er hos
Dig. Han hentede mig ind før, og tog imod mig
med et Var Vidsteeslag; det er Alt.

Stedm. Den Cannibal, den Dævel!

Cery. Jeg har ikke fortient dem; derfor
gjorde de mig heller ikke saa ondt.

Stedm. O, Cery! — nei! det taaler jeg
ikke.

Cery. Saaledes er nu engang vi stakkels
Slavers Skiæbne.

Stedm. O, jeg kunde blive vanvittig!

Cery. At bære sin Skiæbne med Mod og
Taalmod, med rolig Fatning hengive sig i hans
Willie, der har bestikket os den, er det ikke uendes-
lig bedre, end at fortvivle?

Stedm. Cery! for Guds Skyld!

Cery. Det er et grueligt Syn at see Men-
nester fortvivle.

Stedm. Jeg kunde fortvivle.

Cery. Vær rolig, Din Cery beder Dig. Saadant noget forvinder man paa Diebliffet igien. Men at jeg er hos Dig, at Du har mig kjær, den søde Bevidsthed bliver evig i min Siæl. O! sigt et Dieblif : . .

Stedm. Gud seer mit Hierte; han hører min Ced!

Cery. Hvad vil Du?

Stedm. Være Din Redningsmand.

Cery. Edle Mand!

Stedm. Riske Dig fri, det koste saa, hvad det vil.

Cery. Nei! nei!

Stedm. Pantsætte, bortgive Alt for Dig...

Cery. Du drømmer.

Stedm. Og da tage Dig til Rone. Du skal følge mig til mit Fædreland . . .

Cery. Hvor kunde jeg det?

Stedm. Der vil jeg foreskille mit Fædrelands forsængelige Døtre Dig til Møster.

Cery. Mig?

Stedm. Ja! til Mønstre paa uovervindelig Taal, paa den reneeste helligste Dyd.

Cery. Du er ikke ved Dig selv.

Stedm. Jeg svor det.

Cery. Jeg antager ikke Din Ced, den vilde gjøre Dig ullykkelig.

Stedm. Til det lykkeligste Menneske paa
Guds Jord.

Cery. Fat Dig; kom til Dig selv, og hør
saa, hvad Din Cery har at sige Dig.

E l l e v t e O p t r i n .

De Forrige. Quacko. Jolycoeur (og flere
fangne Rebeller, førte af hollandske Soldater.)

Quacko. De kommer, de kommer!

Stedmann. Hvem?

Quacko. De Fangne!

Cery. O, de Ulykkelige! maa de nu alle døe?

Stedm. Det er Rebeller!

Cery. Havde Du dog ladet dem undslippe!

(Toget nærmer sig.)

Jolycoeur. Cery! Cery!

Cery. Hvo kalder paa mig? (træder nærmere.)

Jolycoeur. Kiender Du mig ikke mere,
smukke Cery!

Cery. Jolycoeur! store Gud! (styrter i hans
Arme.) Min Belgierer! min Fader!

Stedm. For Guds Skyld, Cery! hvad
gør Du? — (til Toget) Gaa!

Cery. Jeg slipper ham ikke. Ulykkelige!
hvad har bragt Dig dertil?

Folycoeur. Det samme, som alle mine
Brødre: de Blankes Tyrannie!

Cery. De vil dræbe Dig?

Folycoeur. Det leer jeg ad.

Cery. De vil martre Dig?

Folycoeur. Og jeg lære dem, hvad det
er at være en Mand.

Cery. De vil mishandle, sønderlide Dig?

Folycoeur. Og jeg foragter dem, de
Tyranttrælle!

Cery (kaster sig for hans Fødder og omfavner
hans Knæ). O, lad mig bære Dine Pinster! lad
mig døe isteden for Dig! Du, der har ernæret
min Moder og hendes Børn!

Folycoeur. Beklag ikke mig, Cery! jeg
er en Mand, og veed at døe. Græd ikke, lev vel!
(han river sig løs fra hendes; hun segner til Jorden.)

T r e d i e A c t.

Første Optrin.

Augusta van der Waard (alene).

Sulde fem Fierdingaar har jeg nu ængstet, mar-
tret og harmet mig, da det dog blot koster et Par
bestemte korte Ord, for at giøre Ende paa al den
Tvivl og Uro, og skaffe mig fuld Visshed. Er
Du et Barn, Augusta! Fortænkter man Enken, om
hun gaaer et Skridt videre end den bly Pig?
Fast er jeg nu besluttet. I Dag, endnu i Dag
skal han vide, at jeg elsker ham, elsker ham over
Alt; at Livet kun ved hans Side kan have
Tilføjelser for mig, min Formue kun da være
mig af Værdi, naar jeg faaer den igien af hans
Hænder. Jeg seer han kommer, og borte er paa
engang hele min Beslutning.

A n d e t O p t r i n.

Augusta v. d. Waard. Stedmann.

B. d. Waard. De kommer fra Gouver-
neuren?

Stedm. Fra den bedste, den bestedneste
Mand i hele Surinam.

B. d. W. Det er han; det vilde jeg staa inde for.

Stedm. Hans hiertelige Modtagelse, hans redelige Deeltagenhed og hans med Anstand og Værdighed forbundne alvorlige Nabenhiertighed har giennemtrængt hele min Siæl.

B. d. W. Alt, hvad han vil, er det Gode. Held os, kunde han og alt det, han saa gjerne vil! Ogsaa jeg havde imidlertid en ret fornøiet Time. Quacko har vist mig Deres Planer, Deres Tegninger, Deres Naturaliesamling. Saalidet noget Lønraad af Rebellerne kunde undgaae vor tapre Anfører, saalidet undgik Naturens urættede Grandster Noget, der var hans Opmærksomhed værdt.

Stedm. Denne skønne Døes tilkommer kun halv mig; den større Deel af, hvad De har seet, er Quackos Arbeid.

B. d. W. Jeg studser over de store Fremstridt, den Dreng under Deres Veiledning paa saa kort Tid har gjort.

Stedm. Jeg elsker ham som min Søn. Af hans Hierte er jeg stoltere, end nogensinde den Rige kan være af sine Millioner, Kunstneren af sit meest fuldendte Mesterværk.

B. d. W. Saaledes hang endnu aldrig et Menneskes Hierte ved et Menneske, som hans tak-

nemmelige Siæl hænger ved hans Lærers, hans Belgiorers Hierte. — Dog, for at komme til det forrige igjen: da han viiste mig Deres Tegninger, Deres Skrifter, var jeg nærvæd at sige: De bringer Surinam tilbage til Holland; ligemeget, naar kun det Kjøtbareste af denne Skat maatte blive her. Forstaaer De mig?

Sted m. De er overmaade god imod mig. Mine Venner i mit Fædreland vente mig med Længsel.

B. d. W. Deres Venner her stilles fra Dem med sonderrebet Hierte. Hvor ofte gav De os den behagelige Forsikring, at De her havde fundet bedre Venner, end De der forlod.

Sted m. Mine Venner i Surinam, disse ædle høimodige Mennesker, vil være mit Minde hellige, mig evig uforglemmelige.

B. d. W. Og skulde det ikke lade os haabe...

Sted m. Hvo vilde fortænke mig, om jeg endog fra Paradiset længtes tilbage til mit Fædreland!

B. d. W. I det mindste smigrer jeg mig, at De med nogle Venner vil stænke mig nogle Dage paa min Plantage Alkmaar. Lusten er der reen og sund. I den lændlige Naturs Skød maa De nogen tid udhøile Dem fra Deres Sirabadser.

Sted m. Hvo i Surinam vil nyde rene Glæder, komme til Alkmaar til Augusta v. d. Waard.

B. d. W. Der gives ulige skønnere Egne...

Stedm. Naturen er sødtere i Surinam, end nogensteds, med en evig Afveksling af smilende og ophviende Scener; men i Glædens saligste Nydelse forfølges man overalt af det oprørende Billede af undertrykt, tyranniseret, mishandlet Menneſkehed. Kun hos Augusta var ublandet Glæde at nyde; kun der sønderreves aldrig mine sødeste Følelsers Traad ved en vanærende Scene, ved Synet af en mishandlet Skabning, et undertrykt Menneſke.

T r e d i e O p t r i n.

De Forrige. Cery.

Cery (med hæftig Glæde). Han er borte; borte!

B. d. Waard. Hvem?

Cery. Borte, langt borte! over Bierg og Dal, over Klipper og Moser.

B. d. W. Hvem da? hvem?

Cery. Han, min Belgiorer! min anden Fader!

Stedmann. Gud! Polycoeur!

Cery. Han, der med sit blodige Slid midt under sin haarde Trældom i to Aar underholdt min Moder og hendes hjælpeløse Smaa. Han

er borte, undgaaet sine Tyranners aarvaagne Pine,
og alle de Grusomheder, der ventede paa ham.

Sted m. Hvor er det muligt!

B. d. W. Jeg glæder mig med Dig.

Sted m. Hvorledes er han bleven fri?

Cery. Ved mig! ved mig!

B. d. W. (forfækket). For Guds Skyld,
Barn!

Sted m. Ulyksalige! hvad har Du gjort?

Cery. Befriet min Belgiorer, frelst en ædel
Mand!

Sted m. Du er forloren!

Cery. Han er fri!

Sted m. Han var en af Rebellerne's Hoved-
ansførere. Han lagde os de største Hindringer i
Veien. Hvor det gik heedt til, hvor der blev sæg-
tet med Rasenhed og Fortvivlelse, stod altid han
i Spidsen. Allerede i Dag, da Du saaledes
kiendte Dig ved ham, skald jeg for Dig; og nu!
hele den Straf, der var ham tilstænkt, venter nu
Dig!

Cery. Og Du troer, jeg da vil angre, hvad
jeg har gjort? Alle Piner i Verden komme
over mig, og dog er jeg glad; min Belgiorer
er fri!

B. d. W. Du forfækker mig, Barn!

Stedm. Jeg zitterer for den Ulykkelige!
tag De hende i Deres Beskyttelse, til jeg kommer
igien (gaaer hurtig bort).

F i e r d e O p t r i n.

Augusta van der Waard. Cery.

B. d. Waard. Hvordan skal vi bære os
ad med Dig, gode Cery!

Cery. Himlen og Augusta van der Waard
vil ikke forlade mig.

B. d. W. Saa snart jeg blot sporer den
fjerneste Fare for Dig, skjuler jeg Dig paa min
Plantage Allmaal. Dog — vil Du følge mit
Raad?

Cery. O gierne!

B. d. W. Jeg troer, Du er den eneste i
Surinam, der formaaer noget over Obersten. Om
Dig taler han med Begeistring. Naar man blot
nævner Dig, opklares hans ellers mørke Ansigt.
Vil han gjøre sig en Fornøielse, gaaer han til
Læde, blot for at see Dig. Paa ham ene kommer
i denne Sag Altning an. Nytt Du denne lykkelige
Omstændighed, og smigre lidt for den gamle Gæst.
Det vil blive ham en Umulighed at lade dem
gjøre Dig noget Ondt.

Cery. Det vil falde mig tungt.

B. d. B. At redde Dit Liv ved en i sig selv
 uskyldig Spøg. — Han er just hos Lude. Hold
 Dig bereed. Han skal paa saa Dieblikke være
 hos Dig (gaaer).

S e m t e O p t r i n.

Cery (ene).

Der stee saa mig, hvad der vil — aldrig,
 aldrig skal det angre mig, end ikke under de skræk-
 feligste Vinsler! — Jolycoeur! min og min
 Moders Giæld er betalt. O, det vækker en stolt
 Gørelse i et Hjerter, naar man er saa fattig, og
 dog istand til at betale saa stor en Giæld! — Men
 om nu de ogsaa bleve uskyldige med Dig, der
 saa villig rakte Dig en hielpsom Haand, naar
 de — store Gud! — vilde Du ogsaa kunne be-
 tale den Giæld, Cery! — Nei, nei! for min Skyld
 skal der ikke krummes et Haar paa noget uskyldigt
 Hoved. Jeg er fattet. Han kommer.

S i e t t e O p t r i n.

Cery. Obersten.

Obersten. Jeg lider vakre Fruentimmer;
 men den, der driller mig, kommer til den urette.
 Er det sandt, Augusta sagde?

Cery. Hvad Augusta siger, er altid sandt.

Oberst. At Du vilde give mig et Kys,
naar jeg kom strax ud til Dig?

Cery. Og saa det er sandt.

Oberst. Det vil jeg dog see.

Cery. Jeg betænker mig heller ikke. (kysser ham) Der er det!

Oberst. Godt! — et endnu?

Cery. Det har Augusta ikke sagt.

Oberst. Behøver Du først at spørge hende, inden Du tør kysse mig?

Cery. Nu da! eet endnu! (kysser ham.)

Obersten (giver hende Kysset igien). Den søde allerkiæreste Blud! — men, Vige! jeg studser! hvad har paa eengang giort Dig saa forekommende?

Cery. Det var til Alffed.

Oberst. Hvad siger Du?

Cery. For fiedse!

Oberst. Hvor vil Du hen?

Cery. Jeg maa døe!

Oberst. Du døe!

Cery. O! var det endda blot at døe!

Oberst. Nu! hvad da?

Cery. Man vil martre mig, og under de meest udtænkte Qualer lade mig døe den langsomme Død!

Oberst. Hvad har Du da forbrudt?

Cery. Jeg har gjort ret noget Godt.

Oberst. Og derfor skal Du døe?

Cery. Just derfor; og dog er det Noget, der gjør mig usigelig Glæde, der endnu vil fryde mig hin Side Graven.

Oberst. Saa forklar Dig! hvad har Du gjort?

Cery. Reddet min Belgierer, min anden Fader, fra den forsmædeligste Død.

Oberst. Er det sandt?

Cery. Læser Du ikke det i min Mine! taler ikke det ud af mit Die?

Oberst. Har Du intet videre gjort, lover jeg Dig min Beskyttelse; saa tilstøder jeg aldeles ikke, der fleer Dig noget Ondt. Men lad høre! Du gjør mig nysgierrig?

Cery. Jolycoeur var engang Slave hos en svensk Ridsmand. For en venlig Mine, for et godt Ord løber Jolycoeur giennem Ilden for een. Han tiante sin Herre saa redelig; han meente ham det saa godt. Det var samme Tid, min Moder med fire Børn hørte til Falkenberg's Plantage, der gik tilgrunde. Hun var syg, vi vare smaa, den ene kunde ikke reise den anden. Uden Jolycoeur havde vi maattet vansmægte i Elendighed.

Oberst. Hvor kunde han, som en Slave...

Cern. Om Dagen arbejdede han for sin Herre; om Natten hyrede han sig ud i Sukkerplantagerne, for at bringe os hele sin suurt erhvervede Arbejds løn.

Oberst. I Sandhed! af en Slave er det ret vakkert.

Cern. Hans Herre blev syg; Jolycoeur plejede ham, som god Søn en elsket Fader. Den tørste Planter lovede ham hans Frihed, saasnart han blev frisk.

Oberst. Det finder jeg billigt.

Cern. Han kom sig; der laae et Skib færdigt, som han skulde gaae hjem med; ombord folgte han sin Plantage med alle sine Slaver til en Portugiser, og glemte at fritage den ærlige Jolycoeur.

Oberst. Sy! det var lumpent.

Cern. Portugiseren var en barbarisk Gnier, hos hvem Jolycoeur næsten maatte trælle sig ihjel. Et farrig tilskaaet Stykke Brød var hans Kost; umenneskelige Pidskeslag næsten hver Aften hans Løn. Hvad havde Du gjort i hans Sted?

Obersten (seer sig om, om ingen hører ham). Jeg var — løbet bort.

Cern. Det gjorde han.

Oberst. Hvorhen?

Cery. Den lige Wei til Rebellerne.

Oberst. Til Rebellerne! (pludselig forandret og hæftig.)

Cery (smøgtfom). Og der blev han . . .

Oberst. Fangen?

Cery. Ja!

Oberst. Og var en af dem, der bleve indbragte før?

Cery. Ja!

Oberst. Død og Ulykke! det er den for-
dømte Jolycoeur, der for et Aar siden anførte en
Trop Rebeller mod mig; satte om Natten Ild
paa min Leir ved Maira; ved Coronna svømmede
over en Flod, kom uforvarendes bag i Flanken
paa taig, og hug mig hundrede Mand ned. En-
sindegange har jeg svoret den Karl til, at hvis
jeg . . . Du . . . ! Du har spillet mig et for-
bandet Puds. (Gaaer hæftig op og ned.) Jeg kan
ikke hjælpe Dig: Du maa døe!

Cery. Sagde jeg det ikke nok. Du vilde
ikke troe mig.

Oberst. Jeg skal selv lade Dig indspærre,
skal jeg!

Cery. Du slemme Mand! jeg skalde ikke
kysset Dig.

Obersten (tager hende ved Haanden). Kom
Du kun hid! (gaaer med hende) Jeg vil selv . . .

(staaer stille.) Hvad, Du gaaer? Du undskylder Dig ikke? Du beder ikke engang?

Cery. O, jo! jeg beder Dig . . .

Oberst. Nu! hvad beder Du da om? hvad?

Cery. Lad ingen blive uskyldelig for min Skyld!

Oberst. Saa? andet har Du ikke at bede om?

Cery. Nei!

Oberst. Du Satans Løs! Du! (hæftig op og ned, ved sig selv) Hvad skal jeg gjøre ved hende? — ved Du, hvor han er?

Cery. Ja! jeg sagde ham selv, hvordan han skulde bære sig ad, hvor han skulde vende sig hen, hvad Dei, han skulde tage, for endelig ikke at opdages.

Oberst. Skaf mig ham fat, og Alting skal være Dig forladt og forglemt.

Cery. Jeg skaffe ham?

Oberst. Ja! og det saa hurtigt som muligt.

Cery. Jeg forraade min Belgiorer, overgibe ham i Bødlernes Hænder!

Oberst. Betænk Dig ikke længe! Du er i min Magt.

Cery. Ingen Straf, ingen Smerte, ingen Helvedsqaaler skal bevæge mig . . .

Oberst. Dig vil man snart blive færdig med.

Cery. Du kiender mig ikke.

Oberst. Jeg lægger Dig paa Pinebænken. Vi skal see . . .

Cery. Ja! haardhiertede Mand! vi skal see. Piin mig kun! og naar jeg ikke kan udholde det længere, skal jeg sør bide min Tunge af, end den skal forraade min Belgiorer.

Oberst. Du!

Cery. Og naar jeg saa ligger blødende, mishandlet og maaltøs, saa maa Du sige til Dig selv: saadan har jeg handlet hende, fordi hun gjorde sin Pligt.

Oberst. (gaaer op og ned, ved sig selv) Hvad er herved at gjøre? jeg veed min Siæl ingen Raad — (tager Cery ved Haanden) Veed Du hvad? — hold Du Din Mund.

Cery. Og saa?

Oberst. Saa intet mere.

Cery. O, Gud!

Oberst. Men sladder Du, saa lader jeg — saa hænger jeg Dig selv med egen Haand.

Cery (kysker ham). Gode brave herlige Oberst!

Oberst. Holder Du nu af mig? er Du mig nu god?

Syvende Optrin.

De Forrige. En Corporal.

Corp. Hr. Oberst! jeg kommer at mælde Dem, at en af de fangne Rebelhæddinger er rømt for to Timer siden.

Oberst. Og nu kommer J at mælde mig det? nu! da denne Elavinde alt har givet det an? Død og Ulykke! hvad er det for en Orden? jeg skal lære Eder at passe paa; J skal ligge krum og staae til Væls, saa J Vred J, hvad Bei, han har taget? hvor han er bleven af?

Corp. Alle Mand ere i Bevægelse, for at komme paa Spor efter ham.

Oberst. Jo! kunde J ikke holde paa ham, da J havde ham, skal J nok lure at spore ham op nu! (til Gery) Hvad Bei, var det, Du sagde, han havde taget? (Gery tier.) Ege ud, ikke sandt? (Gery tier.) Rigtig! lod Pommerantslunden ligge paa venstre Haand, og saa over Høie ind i den store Skov. (seer til Gery, som staaer ubevægelig.) Ganske rigtig! Han vil nok see, han kan naage Maira. Læg nu Mærke til det, tag sex Mand, og sæt efter ham ad den Bei, hun har sagt; hent ham ind, bring ham tilbage, eller — afsted! Marsch!

(Corporaten gaaer.)

O t t e n d e O p t r i n.

Obersten. Cery. Stedmann.

Stedm. Formodentlig veed Hr. Obersten
alt . . .

Cery. Han veed Alt. Glæd Dig med mig;
Cery skal ikke døe.

Stedm. Har Du maaskee . . .

Cery. Jeg har aabenbaret ham Alt; han
har støiet og bandet, og dog skænket mig Livet.

Oberst. Plager den Onde Dig?

Cery. Han skal, maa vide det; ogsaa August
van der Waard. Om de ogsaa hadede Dig,
o, hvor maatte de holde af Dig for den Handling!
Jeg iler til hende. Den Eie gode græmmer og
ængster sig. — Tak! Tak! at jeg kan berolige
hende!

N i e n d e O p t r i n.

Obersten. Stedmann.

Stedm. Til hvilken Scene er jeg kommen?
i Pigens Die glindsede en takkende Taare — i
Deres Forbarmelsens menneskelige!

Oberst. Hvad siger De? sy! det er ikke
sandt.

Sted m. En saadan Taare kunde De flamme Dem ved? — Uniformen pryder Soldaten, en saadan Taare Mennesket — Hr. Oberst!

Oberst. Hvad Godt?

Sted m. Det har ladet, som De ikke var mig god.

Oberst. De ligesaa lidet mig.

Sted m. Jeg hader intet Menneske. Men tør jeg være oprigtig?

Oberst. Hvorfor ikke?

Sted m. Deres Udsærd mod mig var mangen Gang haard. Jeg er mig ikke bevidst nogen sinde at have givet Dem Anledning dertil.

Oberst. Det skulde jeg dog troe.

Sted m. Om end saa var, om end indbys des Rag havde adskilt os, maa dog dette skønne Nieblif, da De føler den sødeste Glæde over en ædelmodig Handling, da jeg føler den inderligste Taknemmelighed for denne skønne Handling, bringe os hinanden nærmere. Har jeg nogen sinde giort Dem noget imod, saa tilgiv mig det.

Oberst. (omfavner ham). Brave unge Mand!

Sted m. Hvad Ubehageligt, der fra Deres Side kan være mig vederfaret, være til evig Tid udsløttet af mit Minde.

Obersten (giver ham Haanden). Top! det holdes.

Sted m. Denne elskelige Skabning angaaer mig nærmere, end De maaskee troer.

Oberst. Saa?

Sted m. Ogsaa mit Liv har De reddet ved at frelse hendes.

Oberst. Saa? det glæder mig.

Sted m. Jeg iler til min Cery, for at for-
ene min Taknemmelighed med hendes mod en ædel
Mand, som vi have miskendt.

T i e n d e O p t r i n.

Obersten (ene).

Hvordan? hvad? har jeg hørt ret? Ogsaa mit Liv har De reddet ved at frelse hendes! Sagde han saa eller ikke? og sagde han ikke ogsaa: Jeg iler til min Cery! Det sagde han, Dæblen an... Ei, ei! saa Du syntes om Cery, lille Hr. Capitain? og hvem er da nærmest til hende, han eller jeg? hvem af os er Oberst, Commandant paa Surinam? hvem maa gaae sin Vej, holde Mund, naar jeg befaler? han vilde gjøre Venstreb med mig? Venstreb, som hurtigt kommer, siger man for et gammelt Ord, duer sjælden. Og det Venstreb, der saadan kom over os med en Fart, jeg veed selv ikke hvordan, det duer nu slet ikke. Har han ikke engang truet med at forklage mig

for Statholderen? og hvorfor? jeg enjonerer Soldaterne, og sørger ikke for, at de faaer, hvad dem tilkommer? som om han bedre vidste, hvad der tilkom Soldaten, end jeg? Jeg burde for længe siden have skaffet mig ham af Halsen. Og da han nu understaaer sig at kalde Cery, sin Cery... Hvordan bærer jeg mig nu ad, at det ingen Opfigt skal gjøre? Victoria! jeg har ham af Halsen.

E l l e v t e O p t r i n .

Obersten. Cery. Stedmann.

Stedm. Nu har Cery beroliget sin sønne Belgiorerinde, nu kalder hendes Pligt hende tilbage til Dem, at kaste sig for sin Belgiorers Fødder.

Cery (knæler for Obersten). Min Redningsmand! Du, som jeg skylder mit Liv! hvad kan jeg sige? hvorledes kan jeg takke Dig? hvad kan jeg gjøre for Dig?

Oberst. Staa op, Barn! vi to kommer nok til Afregning med hinanden; vi kan altid tales ved. I dette Dieblif har jeg en Sag af Vigtighed at afgjøre med Hr. Capitainen; gaae derfor bort saalænge.

(Cery gaaer.)

T o l v t e O p t r i n.

Obersten. Stedmann.

Oberst. Hr. Capitain! jeg har just tænkt paa, hvorledes jeg engang ret kunde gjøre Dem noget til Fornøielse.

Stedm. Hr. Oberst!

Oberst. Leiligheden er der. Jeg maa ingen Tid spille. Det saa vigtige glædelige Seiersbudskab om de tugtede Rebeller her paa Surinam — hvem kan det sør tilkomme, at overbringe Herren Staterne det, end Seierherren selv?

Stedm. Deres Godhed overrasker mig.

Oberst. Vinden er gunstig. I Morgen seiler Fregatten Minerva til Holland; gjør De Dem reisesærdig til at gaae med.

Stedm. Oprigtig sagt, Hr. Oberst! er jeg nu mindre end nogenstinde belabet paa, saa hurtigt at tiltræde saa stor en Reise.

Oberst. Alting maa være en Soldat muligt, og ingen Ting lettere, end at adlyde.

Stedm. Vel! Men, Hr. Oberst...

Oberst. Jeg frabeder mig alle Indvendinger. I Morgen, i det seeneſte Kl. 10, er De ombord. — Subordination, ingen Raifonnering! Adieu! (gaaer.)

Stedmann (bliver ſtaaende i bybe Tanker).

F i e r d e A c t.

Første Optrin.

Sixtus med en Flok Slaver. (Man hører
Pilsesmaald o. s. v.)

Sixtus. Marsch i Jer Stald! (Slaverne gaae.)
Bliv I tre! (tre blive.) Brænder ikke Solen i
Daa, som den vilde svide En til Kul? (Til en
Slave) Lav mig et Sædel jeg vil engang igien
giøre Dig den Ære, at hvile paa Din Ryg.
(Slaven staaer paa alle Fire; Sixtus sætter sig paa Ryg-
gen af ham.) Saa! saadan hviler man bedre, end
paa en udstoppet Stool. (Til de to andre Slaver)
Bist mig! (de knæle for ham, og vifte ham med to
store Bister.) Saa! (slaaer den ene af Slaverne til
Jorden med knyttet Nave.) Din Hund! støder han
mig ikke Bisten lige op i Næsen! — Nu! har
Du Lust at smage min Vidst? (Slaven springer
hurtig op, og i sin forrige Stilling.) Saa! (trækker en
Glaske Malaga op afommen og drikker.) Det smager!
sandt er det, efter Arbeid gjør Hvile godt.

A n d e t O p t r i n.

De Forrige. Wallmann. Stedmann.

Lude. Bagt.

Wallmann (giver Bagten et Tegn, den griber fat paa Sixtus).

Sixtus (Springer op). Ha! hvad er det?

Wallm. Jeg seer, Du har gjort Dig til gode.

Sixtus. Hvem understaaer sig, at lade mig, Hr. Ludes Elavesfoged...

Wallm. Jeg! jeg understaaer mig endogsaa at stifte Dig paa Galleierne.

Sixtus. Det vil jeg see?

Wallm. (til Bagten). Afsted med ham!

Sixtus (til Lude). Herre! Deres tro Tjener, Deres...

Lude. Det er nu saa.

Sixtus. Naadigste Hr. Patron! De vil dog ikke lade Deres Sixtus...

Lude. Derved er intet at gjøre. Lad see, hvad Du der har?

Sixtus. En lille Flaske Vand.

Lude (tager Flasken fra ham med Nagt, og smager derpaa). Ei, ei! skønne Vand, fortreffeligt Vand! hiertestyrkende Vand! o Din Skurk! Du har holdt godt Huus med min Malaga.

Sixtus (grædende). Skal jeg da virkelig paa Galleierne?

Lude. De vil have Din Næse paa Bleg.

Sixtus (hylende). Jeg arme ullykkelige Sixtus!

Stedmann. Jeg beder Dem ogsaa for min Skyld at sørge for, at den Dævels Karl kommer under en dygtig Opsytsmand.

Wallm. Naar man blot kunde finde een, der blev ligesaadan en Dævel ved ham, som han hidtil har været ved de arme Slaver.

Stedm. Saa skete ham hans Ret.

Wallm. Vi vil see til; Deres Diener, mine Herrer! (til Wagten) Afsted med ham!

Sixtus (i det han føres bort af Wagten, hylende) O, jeg arme ullykkelige Sixtus!

(Wallmann gaaer med Wagten og Sixtus.)

Stedm. (til de tre Slaver). Gaaer og bringer Ederes Kammerater dette glade Budskab.

(Slaverne gaar.)

F r e d i e O p t r i n.

Stedmann. Lude.

Stedm. De tillader dog, at Augusta van der Waard og jeg i Aften tør give Deres Slaver en liden Høitid? Den skal ingen Ting koste Dem.

Lude. Jh nu! naar saa er . . .

Stedm. Ved denne Feilighed kan Deres nye Opsynsmand tiltræde sin Post.

Lude. Jeg maa saa endnu have ham i Dag.

Stedm. Veed De alt, at jeg i Morgen reiser til Holland?

Lude. Har hørt det. Lykkelig Reise!

Stedm. Jeg efterlader her brave, mig evig dyrebare Mennesker.

Lude. Rarreri!

Stedm. Hvorfor?

Lude. For der er ingen brave Mennesker til.

Stedm. Kun en Egoist, og en Egoist i Ordets værste Betydning kan tale saaledes.

Lude. Og er det da ikke saa? ere ikke alle Mennesker Egoister?

Stedm. I den Grad, De synes at være det, ikke. — Hvad var Verden, naar den bestod af lutter slige Folk?

Lude. Tænker, speculerer, arbejder, vinder ikke enhver for sig selv, og blot for sig selv, lige som enhver kun spiser og drikker for sig selv? — Hvorfor skal jeg ikke ogsaa gjøre det, holde lige saameget af mig selv, som enhver Anden af sig?

Stedm. At være velvillig mod sine Medmennesker, staae dem bi i deres Nød . . .

Lude. Er Narrestreger. Har man ikke begge Hænder fulde med at forebygge, at En ikke vederfares noget Ondt? hvor skal man ovenikøbet faae Tid fra, til at gjøre Folk Godt?

Stedm. Om nu Menneffene bestandig havde tænkt ligesaa imod Dem?

Lude. Det har de, og det gjør de endnu! Mig har aldrig i mine Dage noget Menneffe gjort noget Godt.

Stedm. Deres Forældre?

Lude. Døde tidlig fra mig.

Stedm. Deres Lærere?

Lude. Gik deres Betaling.

Stedm. Deres Patron?

Lude. Maatte jeg arbejde for.

Stedm. Deres Kone?

Lude. Sove i Fred! Hun vilde forsørges.

Stedm. Deres Venner?

Lude. Er Hiernespind!

Stedm. Jeg beklager Dem.

Lude. Jeg Dem endnu mere. De troer paa Vennskab, og vil vel endnu hundrede Gange blive bedraget, inden De med mig er overbevist om det Modsatte.

Stedm. Saaledes kan man da ingen Veie komme med Dem, uden som Rismand?

Lude. Paa den Maade staar jeg hver Time
baade Dag og Nat til Deres Tjeneste.

Stedm. Jeg har et Anliggende — Jeg
ønskede at slutte en Handel med Dem.

Lude. Alt, hvad jeg har, er tilfals.

Stedm. I hvad Priis holder De Cery?

Lude. Cery er dyr; ogsaa ikke dyr, for
hun er gode Vare.

Stedm. Udentviol de bedste i Deres Huus.

Lude. Cery er frisk, ung og smuk. Hun
kan læse, skrive og regne, og forstaaer at føre en
Huusholdningsbog. Hun kan strikke, sye, stryge,
brodere, aarelade, lave Sundhedsdrikke af Urter;
hun kan koge; af! og det saa nydelig, saa vel-
smagende! hun kan synge, spille paa Luth, er
aldrig i god Lune; hun lyver ikke, hun stæler ikke,
hun drikker ingen Malaga, gjør ingen Complot-
ter; man kan betro hende Huus og Gaard, ja
Liv og Siæl med Sikkerhed.

Stedm. Der gives jo ingen gode Mennesker.

Lude. Hos Slaver træffer slikt undertiden.
Det er en roesværdig Egenstabs, og giver en god
Priis. Et Ord saa godt som 24: Cery koster
1000 Pund.

Stedm. Jeg har intet at indvende mod
denne Sum.

Lude. Men rede Penge; Valuta for Valuta!

Stedm. Denne Punkt er nogle smaa Banffeligheder underkastet. Dog, haaber jeg, vi skal ens.

Lude. Jeg ikke.

Stedm. Jeg stiller Sikkerhed for 12000 Daler.

Lude. Rede Penge er i Handel den eneste Sikkerhed.

Stedm. Det er min Fødrenearb.

Lude. Som engang vil komme Dem vel tilpas.

Stedm. Summen staaer i en sikker Gaard.

Lude. Gratulerer! I Handel ignorerer jeg fligt. Gaarde kan lide ved Oversvømmelser, ved Ildsvaade, ved Siendehaand.

Stedm. Midlertid efterlader jeg Dem mine Tegninger, mine Naturaliesamlinger, mine Papi-rer til Underpant. I Holland ere de af betyde-lig Værdi.

Lude. Nu! efter Bægten vil jeg tage dem; en tre Skilling Centneret.

Stedm. Brangvillige Menneffe!

Lude. Fordi jeg holder paa rede Penge?

Stedm. Jeg afftaaer Dem mit Gehalt, til de ere betalte, og giver Dem mit Wæresord

ovenikøbet, inden tre Maanedes skal De have Deres Penge.

Lude. Wresford har jeg ingen Credit for i Handel; og Deres Gehalt! ja du min Gud...

Stedm. Capitainsgage!

Lude. Kan De ikke drukne paa Søen, falde paa Balpladsen, dse af Slag, af hidsig Feber? ikke blive cæsaret? hvem skulde jeg betale mig?

Stedm. Saa stiller jeg Dem en Cautionist, som De umulig kan have noget at indvende imod.

Lude. Jeg har at indvende mod alle Cautionister i Verden. Cautionister ere ikke rede Penge.

Stedm. Saa giv De mig i det mindste Deres Ord, ikke at sælge Cery inden tre Maanedes. — Til den Tid...

Lude. Hvis ingen Røber indfinder sig imidlertid, hiertelig gierne!

Stedm. Men hvis der indfinder sig...

Lude. Saa sælger jeg hende.

Stedm. Følselsløse!

Lude. Saadan gjør de Alle. Naar de ingen Penge har, og man ikke vil laane dem, saa bliver de vred, og skjælder, alt hvad Hals og Lunge formaaer. Højs mig hedder det: Noget for Noget, og dermed Gud i Bøld! (gaaer.)

F i e r d e O p t r i n.

Stedmann. (ene).

Hvad kunde jeg vente andet af en saadan Menneskehøster? — Uden Dig, Cery! Skal jeg herfra! Dig skal jeg endnu længer give til Priis for blodtørstige Tyranners vilkaarlige Formastelser! Ha! før vilde jeg . . . Edelmødige Augusta! hvem skulde jeg før tage min Tilflugt til end Dig? Hvor tidt har Du med Din fortryllende Gudheds hele Elskværdighed yttret det Ønske, engang at kunde være mig ret til en væsentlig Tjeneste! Nu kan Du. Om Du frelste mig fra Døden, kunde Du ikke vise mig større Belgierning. Der kommer hun.

F e m t e O p t r i n.

Stedmann. Augusta v. d. Waard.

Stedm. Jeg vilde just til Dem.

B. d. W. Jeg søger ogsaa Dem i et Anliggende, der skal afgjøre mit Livs hele Lykke. Jeg hører just nu, at De vil herfra. Er det sandt?

Stedm. Ja!

B. d. W. Hvorfor forlader De os saa pludselig?

Stedm. Tjenesten fordrer det.

B. d. W. Det kommer mig for, som De ikke glæder Dem saaledes til Deres Ufreise, som mangen anden i Deres Sted vilde gjøre?

Sted m. De Venner, jeg her forlader . . .

B. d. W. Løv jeg være stolt nok til at regne mig i disses Tal?

Sted m. Kunde De have Sted imellem dem, uden at staae øverst? — og kan det undre Dem, at Fællsen af en nærforestaaende uidentvigt evig Udskillelse fra slige Venner, kan overvæle Glæden at see mit Fædreland igjen?

B. d. W. Hvorfor bliver De da ikke hos os, naar det falder Dem saa tungt at rive Dem fra os?

Sted m. Kommer det an paa mig?

B. d. W. Hvorfor ikke?

Sted m. Jeg er Soldat!

B. d. W. Og skylder altsaa blind Lydighed; men er da denne Ordre saa ganske ugenkendelig? Deres Oberst er mig Forbindtligheder skyldig; maaskee kunde . . .

Sted m. En Ordre, der angaaer mig personlig, ønskede jeg ikke at see tilbagekaldet paa Forord af nogen.

B. d. W. Og mindst paa Forord af et Fruentimmer? ikke sandt? jeg føler nu selv det Upassende i dette Forslag; forlad mig det!

Sted m. Forlade Dem det? og hvo kan rose sig af den Lykke, at have nogensinde haft noget at forlade den ædle Augusta v. d. Waard?

B. d. W. O! saa vil De i vor vide Skilsmisse dog vel mangen Gang tænke paa mig?

Sted m. Jeg ikke tænke paa Dem? Augusta aldrig glemmer jeg denne mandige Forstand, denne ophøiede Tænkemaade, denne den blideste Siæls mageløse Meenhed! aldrig de søde herlige mig evig uforglemmelige Timer, jeg paa Deres fortryllende Landsted har nydt!

B. d. W. Men naar De der befandt Dem saa vel, hvorfor bliver De da ikke heller hos os?

Sted m. Hos Dem?

B. d. W. Hos mig? — nu ja! hvorfor bliver De ikke bestandig hos mig?

Sted m. Augusta!

B. d. W. Forstaaer De mig ikke?

Sted m. Nei!

B. d. W. O, saa vil De ikke forstaae mig!

Sted m. Hvor kan, hvor skal jeg...

B. d. W. Kun vor nær forestaaende Udskillelse, den truende Fare, at miste denne mig usfatterlige Mand for stedse, kunde afvoinge mit zittrende Hierte denne Tilstaaelse. — Endnu tier

De, Stedmann? endnu bestandig? Stedmann!
skal jeg da tage denne Taushed for et Afslag?

Stedm. Augusta!

B. d. W. Nu vel! det Skridt er gjort, og jeg veed ikke hvorfor jeg skulde undsee mig der- ved. Ja, Stedmann! jeg har haabet paa Dem, med fast tillidsfuld Siæl bygget mit Livs hele Lykke paa Dem. Jeg har troet mig risset af Dem; hvorfor skal jeg nægte det; jeg troer det endnu; vil, maa blive ved at tro det, indtil De selv tilintetgjør denne mine Dages gladeste Drøm. Tael Stedmann! Dem behøver jeg ikke at sige, at jeg i dette Stieblik endnu mere end nogensinde venter reen Sandhed af Dem, hvad den saa skal koste mig. Nu, Stedmann!

Stedm. Augusta! De er et af de ædlestes Menneſker, jeg har kiendt; Deres Forstand, Deres Character staaer mig inde for Deres kommende Dages Rolighed.

B. d. W. Mine kommende Dages Rolig- hed? Forstaaer jeg Dem ret; altsaa — Deres Hierte...

Stedm. Er ikke mere mit.

B. d. W. Ikke! ikke mere Deres! det vidste jeg ikke. — (Efter et Stieblik's Kamp) Nu veed jeg det; og fra nu af være glemt, hvad der et Stieblik før blev talt mellem os!

Stedm. Det hvile evig i mit inderst Hierte, og det reneſte Venſkab trykke ſit ubrødeligſte Indſegſel derpaa!

B. d. W. Er det i Deres Fædreland, den Lykkelige lever?

Stedm. Nei!

B. d. W. Er det i Surinam? i Paramaribo?

Stedm. Ja!

B. d. W. Misundelſesværdige, alt for lykkelige Gern!

Stedm. Dette Nieblik har dybt rystet mig.

B. d. W. Det er overſtaaet.

Stedm. (kysſer hendes Haand). Jeg trænger til at fatte mig noget.

B. d. W. Vær De rolig! med mig ſkal De være tilfreds. Inden De reiſer, kan og maa vi ſee hinanden endnu engang.

(Stedmann gaaer.)

S i e t t e O p t r i n.

Augusta van der Waard (ene).

Det ſkulde da ikke være! ak! juſt det ſtiſnneſte af mine Drømter, den kiæreſte af mine Forhaabninger maa nu evig blive uopfyldt! Han min; og jeg havde havt Alt, Alt, og været for lykkelig. Nei! det kan, det ſkal Menneſket ikke være.

S y v e n d e O p t r i n.

Augusta van der Waard. Cery.

B. d. W. Har Du grædt, Cery?

Cery. Ja!

B. d. W. Du, der burde juble, hvis Hierte burde udbryde i idel Fryd!

Cery. Hvorfor spørger Du med den stakkels Cery?

B. d. W. O, jeg kiender ingen lykkeligere, ingen misundelsesværdigere Skabning paa Guds vide Jord!

Cery (med Taarer). Han tager bort, uden at sige mig et Ord — bort ved næste Morgengry — bort for stedsse.

B. d. W. Og Du ikke med ham?

Cery. Jeg? en Slavinde!

B. d. W. Virkelig ikke?

Cery. Hvor kunde jeg?

B. d. W. Og han tager Dig ikke til Kone?

Cery. Hvor kunde jeg nogensinde engang drømme sigt?

B. d. W. Cery! Ved Alt, hvad Dig helligt er! ved ham selv! Tael Sandhed!

Cery. Taler jeg da ikke Sandhed bestandig?

B. d. W. Har han aldrig sagt til Dig, han vilde kiøbe Dig fri, tage Dig med til Europa, ægte Dig?

Cery. Sagt det, kan han vel have, i et uoverlagt Dieblif, i Anstød af en overraskende Følelse.

B. d. W. Er det Dig ikke nok, at han engang har sagt det?

Cery. Nei!

B. d. W. Vil Du ikke tage ham ved Ordet?

Cery. Bevare mig Gud fra, at vilde benytte et saadant Dieblif til hans Ulykke.

B. d. W. Men naar han nu end eengang med rolig Overtydning for fuld Alvor gjorde Dig samme Tilbud?

Cery. Aldrig kom den forvovne Tanke i min Siæl, at vilde være hans Kone; heller aldrig kan han gjøre mig dette Tilbud for Alvor.

B. d. W. Hvorfor ikke?

Cery. Er jeg ikke Hr. Ludes Slavinde? maatte han ikke have tusind Pund at kuppe mig fri med?

B. d. W. Hvad er ham tusind Pund, naar han elsker Dig?

Cery. Hvor skulde han tage de tusind Pund fra?

B. d. W. (med synlig Glæde). Har han ikke saamange Penge?

Cery. I dette Dieblif maaskee ikke tyve Guineer.

B. d. W. Ved hans tarvelige stedse eens
Levemaade skulde man dog troe det.

Cery. Hvad han har, anvender han paa
at skaffe sig Naturskønheder, og gjøre sine Baas-
benbrødre fornøiede Timer.

B. d. W. Ja! Stedmann er et godt, et
meget godt Menneſke.

Cery. Den bedste, den ædleste Mand, jeg
har kiendt.

B. d. W. (ved sig selv). Han kan altsaa ikke
fiske hende fri! Du glæder Dig dog vel aldrig,
kærlig Augusta! (Til Cery) Saa har Du rigtig
nok Ret i at græde, stakkels Cery!

Cery. Jeg elsker ham meget for høit, til
nogensinde at ønske at fribes fri for hans Penge.

B. d. W. Er det ikke overdreven Delicatesse?

Cery. Han fortjener en ganske anden Lod.
Hvad skulde han med mig i Europa, midt iblandt
de skønne stolte Europæerinder, der fordunklede
mig fra alle Sider? Vilde han ikke der snart
slamme sig ved sin amerikanske Slavinde? Naar
han saa daglig saae mig udsat for hans Paarø-
rendes Spot, naar disse uafsladelig lod ham høre,
at han havde fornædret sig og dem, ødt sine Penge
for noget Unyttigt, berøvet sig de meest glimrende
Udsigter, de skønneste Forhold i Holland, maatte
han ikke da i Mismod's mørke Dieblis forbande

Slavinden i Surinam.

Cery? Gud er mit Vidne! hells vilde jeg selv min hele Levetid være ullykkelig end volde den Mand, jeg elsker saa usigelig, saa høit over Alt, endog kun een eneste ullykkelig Time.

B. d. W. (tøser sig en Taare af Diet). Du er god, Cery! (lysser hende) Du er en fortreffelig Pige! til min Skam maa jeg tilstaae det, Du er bedre, langt bedre end jeg. Stedmann har gjort et Balg, som — jeg ikke selv kan nægte mit Bisald.

Cery. O, hvor den Tanke gjør mig lykkelig! hvormegen Styrke den giver mig til at bære Skæbne uden Knur, og med Mod og Tiltid see hidsset en bedre Fremtid imøde! Hidsset er det bedre; der ere vi alle lige; der er ingen Slaver.

B. d. W. Er der en qvindelig Skabning hans fortreffelige Hierte værd, saa er det Dig. Og dog — vilde Du vel være istand til at afstaae ham til en anden?

Cery. Er han da min?

B. d. W. Og naar han nu var Din?

Cery. Var han min, saaledes min, som jeg aldrig har været formastelig nok til at enske det, — saaledes min, at det aldrig kunde lægges mig til Last — saa aldeles min, som den frie Pige kan falde den selvvalgte Mage sin . . . saa vilde det vist nok være mig umuligt; men nu . . .

B. d. W. Hvad? Nu? tael, min Cery!

Cery. Nu ønsker jeg intet inderligere, end at det ædlest Herte under Solen maatte være bestemt til at giøre den ædlest af alle Mænd ogsaa til den lykkeligste — har Du forstaaet mig?

B. d. W. Hvorledes skal jeg . . .

Cery. Det ædlest Herte under Solen, sagde jeg.

B. d. W. Nu ja!

Cery. Hvem kunde jeg mene dermed, uden den ædle høimodige Augusta?

B. d. W. Du bestæmmer mig, Du overrasker mig, Cery!

Cery. Du elsker ham. Nægt det kun ikke. Tør jeg gaae til ham? tør jeg bringe ham det Glædesbudskab? tør jeg?

B. d. W. For Alting i Verden ikke!

Cery. Elsker Du ham ikke? — jo, jo! Du elsker ham! o lad mig ile til ham!

B. d. W. Bliv! bliv! siger jeg til Dig.
(tager hende ved Haanden.) Jeg forbyder Dig det for fuld Alvor.
(De vil gaae.)

O f t e n d e O p t r i n.

De Forrige. Obersten.

Oberst. Hvorhen? saa hurtig?

B. d. W. Der er en Fugl, der vil flyve fra os.

Oberst. Saa?

B. d. W. Og det søger vi nu efter muligste
Tone at forebygge.

Oberst. Naturligviis!

B. d. W. Hr. Obersten vil altsaa tilgive . . .

Oberst. Ydmygske Tjener!

(B. d. Waard og Gery gaae.)

Obersten (ene). Ha ha! jeg forstaaer. —
Gaae, skynd I Jer at forebygge det. Hannen fly-
ver dog bort alligevel. Og Hunnen — ha ha ha!
Hunnen flyver i mit Buur.

N i e n d e O p t r i n .

Obersten. Stedmann.

Obersten. Nu, Hr. Capitain! alt reise-
færdig?

Stedmann. Paa et Anliggende nær, der
ligger mig meget paa Hjerte, men som der er
mig en stor Vanskelighed i Veien til at faae aldeles
til Ende.

Oberst. For Exempel —

Stedm. Det er et Hjertens Anliggende.

Oberst. Saa?

Stedm. Det er mig næsten umuligt, at
reise bort uden min Elskede.

Oberst. Saa tag hende med.

Stedm. Det er just Bønsfælgigheden. Den
Vige, jeg elsker, er en Slavinde. Hun koster
tusind Pund.

Oberst. Tusind Pund?

Stedm. Dem har jeg for Dieblikket ikke.

Oberst. Gjør mig ondt.

Stedm. Hr. Oberst!

Oberst. Nu!

Stedm. Jeg kom i Dag over Dem i en
ædel Handling; læg endnu een til, der i mine
Dine er ikke mindre ædel.

Oberst. (ved sig selv) Ha ha! hvor fint! —
(høit) Vil De tale tydeligere.

Stedm. De veed, at jeg i Holland har en
sikker Sum af 12000 Daler staaende. Den pant-
sætter jeg Dem, og, om De vil, min Gage til.
De har i Dag befriet Cery fra den rædsomste
Død. Guldbring Deres skionne Værk. De gjør
mig, De gjør Cery usigelig lykkelig, naar De paa
et halvt Aar forstrækker mig den Summa af tusind
Pund.

Oberst. Meget vel! men . . .

Stedm. Paa en ærlig Mand's Ord. Pen-
gene skal paa Deres Anviisning blive udbetalte
paa Klokkeslaget.

Oberst. Det vil jeg gjerne troe; men . . .

Stedm. Kenter, saa meget, De vil. Om De endog skulde behage noget usædvanlige Procent — ret gierne. Jeg lover Dem paa Officeersparol fuldkommen evig Tavshed.

Oberst. Det tvibler jeg ingensunde paa.

Stedm. Jeg veed, der ligger i rum Tid en anseelig Sum ørkesløs hos Dem. En lille Tilvæxt af skionne Procenter, er for en oeconomist Mand ikke at forsmaae.

Oberst. Jeg nægter det ikke, jeg har Penge. Men een eneste Punkt forbyder mig at laane Dem, saa hiertelig gierne jeg end ellers gjorde det.

Stedm. Med saamegen Sikkerhed —

Oberst. Med al Verdens Sikkerhed. Det staaer ikke til mig at høre denne fatale Punkt.

Stedm. Hvordan det?

Oberst. Jeg har gjort det første, aldrig at laane noget Menneſke Penge, om det saa var min kiødelige Broder. Jeg er en Mand af Samvittighed. Først maa man holde.

Stedm. Og naar De nu havde lovet, ikke at vise Nogen en Velgierning i Nød, om det saa var Deres kiødelige Broder?

Oberst. Saa maatte jeg holde det, saasandt jeg er en Mand af Samvittighed. Overalt synes De mig at have et temmeligt Hæng til at øde. I saa maanedlige Omstændigheder at ville

kiøbe en Pige for tusind Pund, hvilket Kaseri? De er en ung smuk Mand, har Talenter, Kundskaber og en god Opdragelse. De kommer med Ære tilbage til Deres Fædreland. De skønneste Veie til Forfremmelse staae Dem aabne. Det kan ikke staae Dem feil, imellem hundrede fordeelsagtige Partier, at bestemme Dem for det fordeelsagtigste. De vil engang takke Deres Oberst, at han viste sig haard imod Dem, da det laae ham paa Hierte at holde Dem fra en latterlig Streg, som man i det høieste kun kunde begaae, naar man var halv fra sig selv af Feberhede.

Stedm. De har aflaaet mig min Døn; hvorfor lader De det ikke blive derved? hvorfor saa liden Skaansel for den Ulykkelige, at De vil haane ham ovenikøbet? (gaaer.)

T i e n d e O p t r i n.

Obersten (ene).

For Diæblen! han tog mig min Cery bort lige for Næsen, hvis jeg nølede for længe. Tusind Pund! sagde han; tusind Pund! Den gamle giærrige Skurk! Nei! saameget giver jeg ikke. — Fem, sex, ja syv hundrede Pund vil jeg i al Fald forstaae mig til; men saa hedder det endda: Fingeren paa Munden! Jeg vilde jo blive til en Fatter for den hele By, naar man offentlig for-

talte: jeg havde kjøbt mig en Pige for syv hundrede Pund.

Elleve Optien.

Obersten. Lude.

Oberst. Det er godt, De kom, jeg har finde at afgjøre en Ting med Dem.

Lude. Ydmyge Tiener!

Oberst. Vil De sælge Cery?

Lude. Ja!

Oberst. Hvad forlanger De for hende?

Lude. Cery er gode Vare. Hun er frisk, ung og smuk. Hun kan læse, skrive og regne, og forstaaer at føre en Husholdningsbog. Hun kan strikke, sye, stryge, brodere, aarelade. Hun laver Sundhedsdrikke af Urter; hun kan koge; o, hvor nydelig og velsmagende hun kan koge! Hun synger, hun spiller paa Luth, hun er altid i god Lune. Hun lyver ikke, hun stæler ikke, drifter ingen Malaga, gjør ingen Complottter. Hende kan man betroe, hvad man eier og har; hende kan man med Sikkerhed betroe Liv og Siæl. Et Ord saa godt som 24: Cery koster 1000 Pund.

Oberst. Hvad? tusind Pund?

Lude. Ikke en Skilling ringere.

Oberst. De maa love mig Tænhed; jeg vilde ikke gierne have at Folk skulde gjøre sig løstige

over mig. De kan i alt Fald sige: jeg har betalt Dem to til tre hundrede Pund. Paa det Vilkaar giver jeg Dem sex.

Lude. Ha ha ha!

Oberst. Hvad leer De af? Det er dog en Sum.

Lude. Ikke en Skilling under tusind.

Oberst. Jeg giver Dem syv hundrede.

Lude. Som sagt.

Oberst. Otte hundrede.

Lude. Hielp er ikke.

Oberst. Halvredds vil jeg lægge til.

Lude. Et Ord saa godt som 24: Gery koster 1000 Pund.

Oberst. Ved en saa uhyre Sum slet ikke at slaae af?

Lude. Det er Beviis paa, at De har med en solid Kiøbmand at gisure.

Oberst. Med en Gnier, med en Uagerkarl, med en — Nu giver jeg Dem ikke hundrede Pund, saa sandt jeg . . . Diæblen annamme alle Selenverksere! (gaaer i høieste Brede.)

Lude (ene). Det var alt det andet Efterspørgsel paa een Time. Kommer der et tredie, koster Gery tolv hundrede Pund.

F e m t e A c t.

(En Sal i Lûdes Huus.)

F ø r s t e O p t r i n.

Lûde. (siden) Obersten.

Lûde (sidder ved et Skriverbord, tæller Bankos-
sebler og lægger dem i sin Brevtaske). 1200 Pund!
rigtig talt! (Skriver.)

Obersten (ved sig selv). Der sidder den
gamle Syndebuk; gid Haanden maatte blive lam
paa ham! — Det Satanskram lod mig ikke lukke
et Die den hele Nat! Er det eengang en dum
Streg, at hyde saameget for en Pige, saa giv
150 Pund fra eller til just ikke en dum Streg
saameget dummere. Vil jeg have No for mig
selv, maa den Sum nu eengang til det. (Til Lûde)
God Morgen!

Lûde. Ydmyge Tiener!

Oberst. Alt i Arbeid?

Lûde. Ja!

Oberst. Spiist Frokost?

Lûde. Nei!

Oberst. (affrædes). Den gamle Næv er vred.
— Har man overilet sig en Smule i Gaar? var
man hidsig —

Lude (reiser sig). Eller kanstee endog grov!

Oberst. Man har betænkt sig; man er
kommen at gjøre Tingen god igien.

Lude. Saa?

Oberst. Her! vil De see? fem hundrede
og fem hundrede gjør tusind Pund.

Lude. Rigtig! (tæller ham dem til igien) Fem
hundrede og fem hundrede gjør tusind Pund.

Oberst. Hvad skal det sige?

Lude. Den Handel bliver der ikke af.

Oberst. Har De betænkt Dem?

Lude. Det just ikke.

Oberst. Hvad da?

Lude. Det er forslide.

Oberst. Hoi saa?

Lude. Eery er solgt.

Oberst. Død og al ulykke!

Lude. Og det to hundrede Pund byrere,
end jeg bød Dem hende i Gaar.

Oberst. Naadde jeg over saadan en Celer
verkooper, lod jeg ham strax hænge.

Lude. Hvorfor vilde De i Gaar knibe paa nogle lumpne Pund? hvem er nu den egentlige Gnier? Dog, forbi er forbi. En Flaske Malaga til Frokost!

Oberst. Lad den komme, at jeg kan slaa Dem Flasken i Hovedet! Ikke at bie eet Dieout, — ikke spørge mig . . .

Lude. Givre saameget Bæsen af et Par Pund, Krige, stois og bande, stikker det sig for Commandanten i Paramaribo, for en hovedrig Mand, der paa nogle Aar har i Surinam tient mere Guld, end han veier selv.

Oberst. Hvem har fiske hende?

Lude. Det veed jeg ikke selv, og det bryder mig heller ikke.

Oberst. Saa gid ogsaa Satan . . . Vi ere endnu ikke færdige; det bliver paa Regning. Gior Deres Slaver sig rebelle, ødelægge de Deres Plantage, plyndrer de Kassen, brænder de Huse, prøv saa Du paa at komme om Hielp til mig, Du gamle haardhuede Siælepranger!

(Gaaer.)

Lude (ene). Ha ha! jeg har dog aldrig nogen større Glæde, end naar jeg ret kan ærgre En tilgavns.

Andet Optrin.

Lude. Stedmann. Quacko.

Stedmann (iilsom). Ret tilpas, Hr. Lude! her er det: fem hundrede i Bankoscedler, to hundrede i Guld; Resten og langt over i Pretiosa. Vil De tage? — Hvor er Cery? o! Gudstkeelov! nu kan jeg sige: hvor er min Cery?

Lude. Hr. Capitain!

Stedm. Saa tag dog!

Lude. Det gjør mig ondt.

Stedm. Hvad? hvilket?

Lude. Cery

Stedm. Cery! hvad? taell!

Lude. Er solgt for en Time siden.

Stedm. (som ude af sig selv). Solgt? Cery solgt!

Lude (gaaer bestandig længere fra ham). Som sagt! det gjør mig ondt.

Stedm. (tager fat paa ham). Til hvem? til hvem?

Lude. Det veed jeg ikke.

Stedm. Død og Helvede! til hvem?

Lude. Lad mig være! De kender Lovene her; de ere strænge, jeg kunde, jeg maatte. (Slipper fra ham og løber.)

T r e d i e O p t r i n.

Stedmann. Quacko.

Stedm. Solgt! min Gery solgt! store Guld!

Quacko. Jeg glædede mig saadan til den Glæde, jeg skulde gjøre Dig og Din Gery! o, hvor hurtig har denne Glæde forandret sig til Taarer!

Stedm. Der! bring mine Kammerater det tilbage! — sig dem, at deres Godhed rører mig — rører mig til Taarer.

Quacko. De vil ikke tage det saa gierne igien, som de gav det.

Stedm. De gode Mennesker! — hvor ere de komne til saamange Penge?

Quacko. Har Du ikke i Dag udbetalt dem en Gratification? har ikke Augusta van der Waard foranstaltet et Sammenstud til dem?

Stedm. Den gode fortreffelige Augusta!

Quacko. Den ellers saa gode Augusta er dog ikke altid god.

Stedm. Hvad siger Du?

Quacko. I Dag var hun det i det mindste ikke. O det glemmer jeg hende aldrig, aldrig!

Stedm. Forklar Dig.

Quacko. Jeg saae Dig sørge, saae, at Smerten afdvang Dig Taarer for Gery; jeg kunde

ikke taale at see Dig lide. I min Angst løb jeg til Augusta, og bad hende paa mine Knæ.

Sted m. Der har Du gjort en dum Streg, Qvacko!

Qvacko. Tilgiv mig.

Sted m. Havde Du ikke meent det saa godt, vilde jeg ærgret mig; men nu! — o! Du veed ikke, hvad Du i Din Godhiertighed har spillet mig for en dum Streg. Og hvad sagde hun?

Qvacko. Hun søgte Udfugter, undskyldte sig med store uventede Udgifter, og sendte mig tomhændet og fortvivlet bort.

Sted m. Havde Augusta givet Dig Venge, saa — O nei! i Lidenstænds Time var end ikke det bedste Menneske istand til saadan Høimodighed.

Qvacko. Nu stillede jeg mig hen paa Torvet, og vilde sælge mig selv, for i det mindste at bringe Dig noget til Hjælp til den fornødne Summa.

Sted m. Du! opofre mig Din nylig skændede Frihed! Du ædle eiegede Qvacko!

Qvacko. Der kom en sort Fæger af Dit Compagnie til mig; jeg flagede ham min Nød. Jeg veed Raad, raabte han. Han førte mig til Dine Baabenbrødre; enhver gav, hvad han havde; paa saa Diebliske var Summen samlet.

Lydelig Jubel fulgte mig. Hvad jeg hørte mig!
 hvad jeg sløi afsied med min Skat! og nu . . .

Stedm. Lad os ile bort fra Surinam! saa
 riig, som jeg ønskede, kommer jeg rigtig nok ikke
 tilbage til mit Fædreland; men dog maaskee
 rigere end nogen endnu fra Indien er kommen
 dertil. Jeg bringer en Ven med, saa ikke saa let
 nogen skal vise mig bedre. (Omfavnar og kysser ham.)
 Gaa nu Quacko! Der er Cery.

(Quacko gaaer.)

F i e r d e O p t r i n.

Stedmann. Cery.

Cery. Du vil bort! Du forlader Din Cery!
 Stedm. O Cery! Cery!

Cery. Du kunde forlade mig uden Farvel!
 Stedm. Var det ikke bedre for os begge?

Cery. Kun eengang vilde jeg see Dig endnu.
 Mit Hie skulde ret see sig mæt paa Dig. Jeg
 vil ret indpræge Din skønne ædle Gestalt i min
 Siæl. — Saaledes, saaledes, som Du nu staaer
 for mig, seer jeg Dig, saa tidt jeg vil; o! altid,
 altid vil jeg see Dig! Man maatte rive mig fra
 mig selv, naar man vilde udribe Dig af mit
 Herte.

Stedm. Min uslykkelige Cery!

Cery. Ikke saa uhykkelig, som Du troer. Ogsaa i Din Graværelse, ogsaa: sierneste Adskillelse har jeg Dig hos mig. Hvor kan jeg være uhykkelig, naar jeg har Dig?

Stedm. O! Du veed ikke, samme Cery! hvad jeg vilde overrasket Dig med!

Cery. Bist med noget ret godt?

Stedm. O ja!

Cery. Hvem vil Du ikke Godt? hvad Godt under Du ikke Din Cery? Det lykkes Dig ikke. Gjør det Dig saa sørgmodig?

Stedm. Det bringer mig til Fortvivlelse.

Cery. Du vilde — er det mig ikke nok! kun at ville, ikke at det lykkes, staaer til os. O! hisset gælder eengang den ædle Villie uendelig mere, end den lykkeligste Lykke!

Stedm. Jeg vilde gjøre Dig fri, bede Dig om Din Haand —

Cery. Du Gode!

Stedm. Jeg søgte Penge. Overalt fik jeg Afslag. Nei! ikke overalt; mine Vaabenbrødre's Hielp kom for tilde. Du var alt solgt, da den kom.

Cery. Saa?

Stedm. Solgt! siger jeg.

Cery. Jeg forstaaer Dig.

Stedm. Og det overraster Dig ikke engang?

Cery. Hvor skulde det kunne overraske mig? er det ikke Slavers sædvanlige Lod? kan det overraske en Børn, at den gaaer fra Haand til Haand, til den tilsidst bliver gammel, og ingen skiotter om den? Er det første Gang, jeg er solgt? bliver det sidste? Kan noget overraske Dig, som Du hver Dag, hver Time maa vente?

Stedm. Kiender Du Din nærværende Herre?

Cery. Nei! vist nok er det en tung Lod at skulde have en Herre; men taalmodig at lyde den, man faaer, afvæbner tidt det haardeste Tyrannie. Hvem han saa er, skal Cery gjøre sin Pligt.

Stedm. O, hvor tidt er det endda ikke nok!

Cery. Er det ikke nok, saa gjør jeg, hvad jeg kan. Saa taaler, saa lider jeg, og søger i Erindringen om Dig Trøst for de nærværende og Styrke mod de tilkommende Lidelser.

Stedm. Herlige Hierte!

Cery. Du har jo ogsaa meget at bære. Den bitterste Lod kan neppe paabyrde mig det halve af, hvad Du saa mandig og med saadan Siælestyrke har baaret.

Stedm. Det gjorde jeg frivillig; men Du —

Cery. At vælge sig selv en Herre, eller at maatte modtage en, kommer det ikke tidt ud paa eet? Endog den selvvalgte Herre bliver En tidt

til Byrde; ham kan man heller ikke altid blive qvit, naar man vil.

Stedm. Du! med det Englehierte, denne himmelske Tænkemaade!

Cery. Bær rolig! det er bedre, som det er. Tingen har ikke taget saa slem en Bending. Din Kone vilde jeg dog aldrig blevet.

Stedm. Hvorfor ikke?

Cery. Du kommer endnu til engang at takke mig, at jeg ikke bød Haand til Din Plan.

Stedm. Uden Dig, Cery —

Cery. Jeg vidste Din Hensigt. Det havde kun kostet mig " Ord, og den Sum havde været i Dine Hænder. Et eneste Ord — og jeg sagde det ikke.

Stedm. Cery! — og Du sagde det ikke?

Cery. O, det er min Stoltshed! det opløfter mig over mig selv, at jeg overvandt denne mægtige Fristelse, at jeg ikke sagde dette Ord. I Besiddelse af en Dig værdigere Lykke vil Du da tidt sige til Dig selv: Cery var god! hun vilde Alt heller end vide sin Ven ulykkelig . . .

Stedm. O hold op! hold op! veed jeg da ikke tilfulde, jeg finder aldrig Din Mage?

F e m t e D y t t i n .

De Forrige. Lude. En sort Jockei.

Jockei (i det han kommer ind til Lude). De har det halve af en overbrudt Guldring?

Lude. Ja!

Jockei. Den, der bringer Dem den anden Halvdeel, skal De, efter Afstale, levere en Slavinde?

Lude. Ja!

Jockei. Vil De see her?

Lude (passer begge Stykker af Ringen i hinanden).

Rigtig! de passer. Gerny! følg med ham!

Gerny. Hvorhen?

Lude. Til Dit nye Herkæst.

Stedm. Det tilstæder jeg aldrig.

Lude. Det vil jeg dog see.

Gerny. Stedmann!

Lude. Nød De mig ikke at kalde Bagten til Hielp.

Stedm. Kald den, Elendige!

Lude. Saa vil vi faae at see, om De har Ret til at fortrædige mig i min Handel, med Vold at giøre Jndgreb i fremmed Eiendom.

Gerny. Din Gerny besværges Dig: vær rolig!

Stedm. Er Du mig ogsaa imod?

Cery. Du kender vore Love; er Ditt Magt stærkere end de? Vil Du forsætlig forværre min Skigbne?

Stedm. O Cery!

Cery. Al den Lykke, Dyd, Retsfærdighed og Høimodighed kan give, blive Din Lod! Lev vel, og erindre Dig Din Cery!

Stedm. (omfavner hende). O, jeg synker under min Smerte! (Holder Torflædet for Ansigtet.)

(Lude giver Cery et Vink at gaae. Hun kaster et smerteligt Blik paa Stedmann, tører sine Dine, kysser Ludes Haand, og gaaer hurtig og stille bort med Jockeien.)

Stedm. (seer sig om efter en Pause). Cery! Cery! store Gud! hun er borte! er hun da virkelig tabt for mig for evig? (gaaer).

S i e t t e O p t r i n .

Qvacko med Lastdragere. Lude.

Qvacko. Denne Vej! (fører dem ud af Sidesdøren. De bære Kister.)

Lude. Hvad bærer de der?

Qvacko. Kister.

Lude. Det seer jeg nok; men i de Kister?

Qvacko. Er Skatte.

Lude. Saa? til hvem?

Nvacko. Til Europæerne.

Lude. Saa? og fra hvem?

Nvacko. Fra min Herre!

Lude. Den fattige Stakkel! ha ha ha!

Nvacko. Min Herre er riig, rigere end alle Plantere i Surinam tilsammen.

Lude. Det er Løgn!

Nvacko. Hvordan skulde han ellers være kommet til de Skatte? Hvad mener De, der er i No. 1?

Lude. Sukker, Caffee, Cacao.

Nvacko. Lapperi!

Lude. Guld, Guld, ædle Stene?

Nvacko. Lapperi!

Lude. Er Du gal, Dreng!

Nvacko. Sandt Lapperi mod disse Skatte. Guld og Guld har de nok af i Europa.

Lude. Du gjør mig nysgiærrig.

Nvacko. No. 1 indeholder Frø af de stæld. næste Baxter.

Lude. Saa? og No. 2?

Nvacko. De stældneste Planter, saa kunstig tørrede, at de hverken af Farve eller Udseende have tabt det mindste.

Lude. Men i No. 3 er der dog...

Nvacko. Udstoppede Bugle, som de levede, og som man hidindtil ikke kiender een eneste af i Europa.

Lude. Gratulerer til de Skatte, og mistter ikke om at vide, hvad Snabs der er i No. 4.

Nvacko. Da er det just de egentlige Skatte.

Lude. Saa lad høre.

Nvacko. Optagne Egne, Skildringer af Naturskøndheder, Tegninger af Mennesker og Dyr; gavnlige Forslag til Regjeringen, og endnu gavnligere til Menneskehedens Vel.

Lude. For Exempel?

Nvacko. Hvorledes man skal affkaffe Slavehandelen, gjøre den stakkels Neger fri, og den grusomme Planter til et Menneske.

Lude. Ha ha ha!

Nvacko. Hvad leer Du af?

Lude. Din Herre er ikke klog. Slavehandel bringer Penge ind. Hvad der bringer Penge ind, bliver ikke affkaffet. Før bleger jeg alle Morianer, før Din Herre med al sin Skriverads faaer een eneste Neger fri.

S y v e n d e O p t r i n .

De Forrige. Stedmann, som hans Soldater følger til Dørren.

Stedm. Nu nok! gaaer! — Jeg gientager Eder endnu engang min hiertelige Tak for hver Gang vi have deelt Nøie, Mangel og Fare med

hinanden! — Det J gjorde for mig i Dag, o! det kan jeg aldrig nok takke Eder for! Lev vel! —
 (kysser en Soldat) Gamle Kammerat! jeg giver Dig dette Afskedskys i alle vore Vaabenbrødres Navn.
 Gaa nu!

(Soldaterne tørre deres Mine og gaae. Quacko følger dem.)

O t t e n d e O p t r i n.

Stedmann. Lude.

Lude. Altsaa alt rejsesfærdig, Hr. Capitain!

Stedm. De bliver derved en besværlig Gæst qvit, før De maaskee havde ventet det.

Lude. Varer saa ikke længe, før jeg har en ny paa Halsen. Midlertid havde De været mig kæretere end en anden.

Stedm. Virkelig?

Lude. Ja! for sandt at sige, paa det Var Bærelser nær, De havde her i Huset, gjorde De mig slet aldeles ingen Uleilighed. Skulde De komme hid til os igien, skal mit Huus altid hells staae Dem aabent, end hundrede andre.

Stedm. Det Skudsmaal, De der giver min Opførsel mod Dem, er mig saameget mindre ligegyldigt, da De ikke maa regne paa et lignende fra mig.

Lude. Det er at sige, De har været udsat for Uleiligheder fra min Side?

Sted m. Uleiligheder, som jeg aldrig i mine Dage tilgiver Dem.

R i e n d e O p t r i n.

De Forrige. Obersten.

Oberst. Net saa! Den Selenverfooper der har spillet os to en fordømt Streg. Hvad mener De, Hr. Capitain! om De gav ham et godt Livfuld Prygl, inden De gif ombord?

Lude. Hvad tænker De paa? saadan en vakker artig Mand, som Hr. Capitainen.

Oberst. Nu! saa vil jeg gaae i hans Sted, og...

Lude. Hr. Obersten kunde det ogsaa for ligne. Hr. Obersten er en stræng Herre, lidt kort for Hovedet. Det er sandt, mødte De ikke nys en Ladning Rhinskvain? det skal være fortreffelig tredsindstyveaarig Rhinskvain. Et godt Cortement af den er bestemt den Herre, som nys den ouden Lune kom over, at ville give mig et Livfuld Prygl. Det var dog noget nær klogere, at spare os begge af den Uleilighed og Processens Omkostninger, og hvad deraf videre kunde flyde...

Oberst. Og probere Rhinskvinen i det Sted? nu lad gaae.

Lude. Jeg vil strax gaae hen at gjøre Anstalt. Ydmygste Tiener! (gaaer.)

T i e n d e O p t r i n.

Obersten. Stedmann.

Oberst. Jeg har en Skrivelse, som jeg skal bede Dem tilstille Hans Durchlauchtighed Statholderen.

Stedm. Med Fornøielse.

Oberst. De vil formodentlig blive meget naadig modtaget.

Stedm. Det haaber jeg.

Oberst. Man siger, at De bringer mange smukke Ting hjem med.

Stedm. For Speculanten intet! for Naturens og Sandhedens Ven ufattelige Ting.

Oberst. De skal, siger man, have isinde at give en Reisebeskrivelse ud.

Stedm. Ja!

Oberst. De har da neppe forsømt at samle vakre Data til den her?

Stedm. Mere vigtige end vakre Data.

Oberst. Der vil formodentlig margen en komme til at staae i et maadeligt Lys?

Stedm. Efter Fortieneste, altsaa naturligviis i et meget maadeligt Lys.

Oberst. Hans Durchlaughtighed vil formodentlig spørge Dem om mange Ting her i Surinam.

Stedm. Det formoder jeg selv.

Oberst. Naar det nu for Exempel skulde komme paa Tale om Tropperne her i Surinam, hvad vilde De da sige?

Stedm. Sandhed!

Oberst. Som for Exempel?

Stedm. Spørg mig ikke nok engang, Hr. Oberst! ellers siger jeg Dem den med.

Oberst. Kan De ogsaa bevise, hvad De siger?

Stedm. Jeg har samlet Facta, og ladet de Facta godtgjøre med uforkæslige Vidnessbyrd.

Oberst. Saa? og naar jeg nu tog min Ordre tilbage, sendte Dem i Arrest for Deres Raisonnement, lod Deres Papirer undersøge og cassere; androg hos Stat — hos Hans Durchlaughtighed Statholderen paa Deres Cassation, hvad da?

Stedm. Mig kan De hæfte, men mine Papirer ere i Skibscapitainens Værge og under hans Ansvar. De er Oberst og Commandant i Paramaribo. Ved Vandets Bred har Deres Magt

sin Grændse. Skibet er udenfor denne. Endog uden min personlige Nærværelse vilde mine Papirer have deres fulde Bægt. Hvad isvrigt min Arrest under disse Omstændigheder vilde gjøre for en Sensation der, og om den ikke vilde blive et nyt Bilag til mine Beviser, om De eller jeg tilsidst vilde tabe mest derved; det overlader jeg Dem selv at betænke, Hr. Oberst!

Obersten (stamper). Saa reis i Dævlens og hele Helvedes Navn! (gaaer.)

Elleve Optien.

Stedmann. Quacko.

Quacko. Nu er Alting færdigt.

Stedm. Nu saa farvel, Surinam! for steds! mindst havde jeg tænkt, da jeg første Gang betraadde Din Strandbred, jeg med saa blødende sonderrebet Hjerter engang skulde forlade Dig.

Quacko. Augusta van der Waard vil tale med Dig endnu een gang.

Stedm. Vi har jo intet mere at sige hinanden.

Quacko. Jeg var saa vred paa hende; men naar man bare seer hende, hører hende tale, maa man holde af hende af sit hele Hjerter. Der kommer hun!

T o l v t e O p t r i n .

De Forrige. Augusta v. d. Waard.

B. d. Waard. Jeg herte just nu, at De var reiseferdig. Har jeg da virkelig givet Dem Anledning at besøge Dem over mig, siden De vil forlade mig uden Farvel?

Stedmann. Hvo vilde ikke gierne spare sig en saadan Afsteeds Smerse?

B. d. W. Har jeg end i een Henseende taget feil, troer jeg des sikrere at tørde regne paa Deres Venfskab.

Stedm. Aldrig skal Augusta v. d. Waard haveriet nogen Ven, som jeg ikke i Hengivenhed og Bestandighed skal kunne kappes med.

B. d. W. Venner have altid noget at sige hinanden. Tænker De, som jeg, skal de umaadelige Have, der adskille os, ikke hindre os fra ofte at høre fra hinanden?

Stedm. Med inderlig Taknemmelighed modtager jeg dette Tilbud.

B. d. W. Lad De aldrig noget Skib gaae fra Holland til Surinam, uden at bringe Brev med til mig.

Stedm. Deri kan De forlade Dem paa min Nægtighed.

B. d. W. Der skal aldrig komme noget Skib fra Surinam til Holland, uden at bringe Dem et ret langt omstændeligt Brev med fra Deres Veninde.

Stedm. Og gid da ethvert maatte bringe mig den Efterretning, at De var lykkelig, ret lykkelig, saa lykkelig, som De fortiente!

B. d. W. Saa en lykkelig Reise da, dyrebare uforglemmelige Ven! alle en reen Siæls Glæder vorde Deres Lod — den arme Cery!

Stedm. Skal jeg da virkelig fra hende, uden engang at erfare hendes Skiæbne?

B. d. W. Hendes Skiæbne er hidtil en Hemmelighed.

Stedm. Hvem kan jeg bedre anbefale denne mig saa dyrebare Skabning, end min ædelmodige Augustas moderlige Bæstærmelse?

B. d. W. Skulde kun ikke hendes Lod have bestemt hende til et langt fraliggende Sted! De veed, hvorlidt man, selv med den bedste Villie, kan gjøre for langt fraværende Venner.

Stedm. De gjør for hende, hvad De kan.

B. d. W. (giver ham Haanden). Det gjør jeg. Det er sandt, De tager dog ikke ilde op, at jeg beder Dem modtage en lille Erindring fra mig.

Stedm. Augusta! hvortil behøves...?

B. d. W. Kunde De i dette Dieblig nægte mig denne lille Fornøielse?

Stedm. Augusta!

B. d. W. See den i det mindste! det staaer jo endda altid til Dem, om De vil tage derimod eller ikke. Nu! bringe den maa jeg jo dog?

Stedm. (trykker taus og forlegen hendes Haand; hun iler bort, og kommer strax igien med Cery, som hun fører til ham.)

Trettende Optrin.

Stedmann. A. v. d. Waard. Cery.

B. d. W. Nu, Stedmann! vil De tage derimod?

Stedm. Cery! Augusta...

B. d. W. Afslaaer De?

Stedm. Er det muligt?

B. d. W. Cery var villig at afstaae mig, hvad der var hende kærester i Verden. Jeg er en forsængelig Skabning, der ikke gierne vil lade sig overgaae i Hvimodighed.

Stedm. Cery! Du min! (trykker hende til sit Hjerte.)

Cery. Din! Din! evig ene Din!

Stedmann (til Augusta). Ædle høimodige
Kone!

B. d. W. Alt have gjort to skionne Siæle
lyffelige, være min Lykke!

Cery (styrter for hendes Fødder). O lad mig
græde ved Dine Fødder!

B. d. W. (reiser hende og trykker hende til sit
Bryst.) Herhid! herhid! Du har lært mig det,
og jeg lærer det! Alt skiont og godt formaarer
Mennesket, naar han kun alvorlig vil! Tak for
denne Din Lærdom! og nu — i hans Arme,
lyffelige Pige!

Cery. Din Slavinde vil jeg være, tilhøre
Dig, ene, evig tilhøre Dig! men Din Hustru . . .

B. d. W. (Spøgesfuld befalende.) Adlyd, Slav-
inde! Dit Herskab befaler!

Stedm. Giv mig Din Haand, bliv min
Hustru!

Cery (staar et Dieblif, og synker derpaa i hans
Arme).

